

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhabat

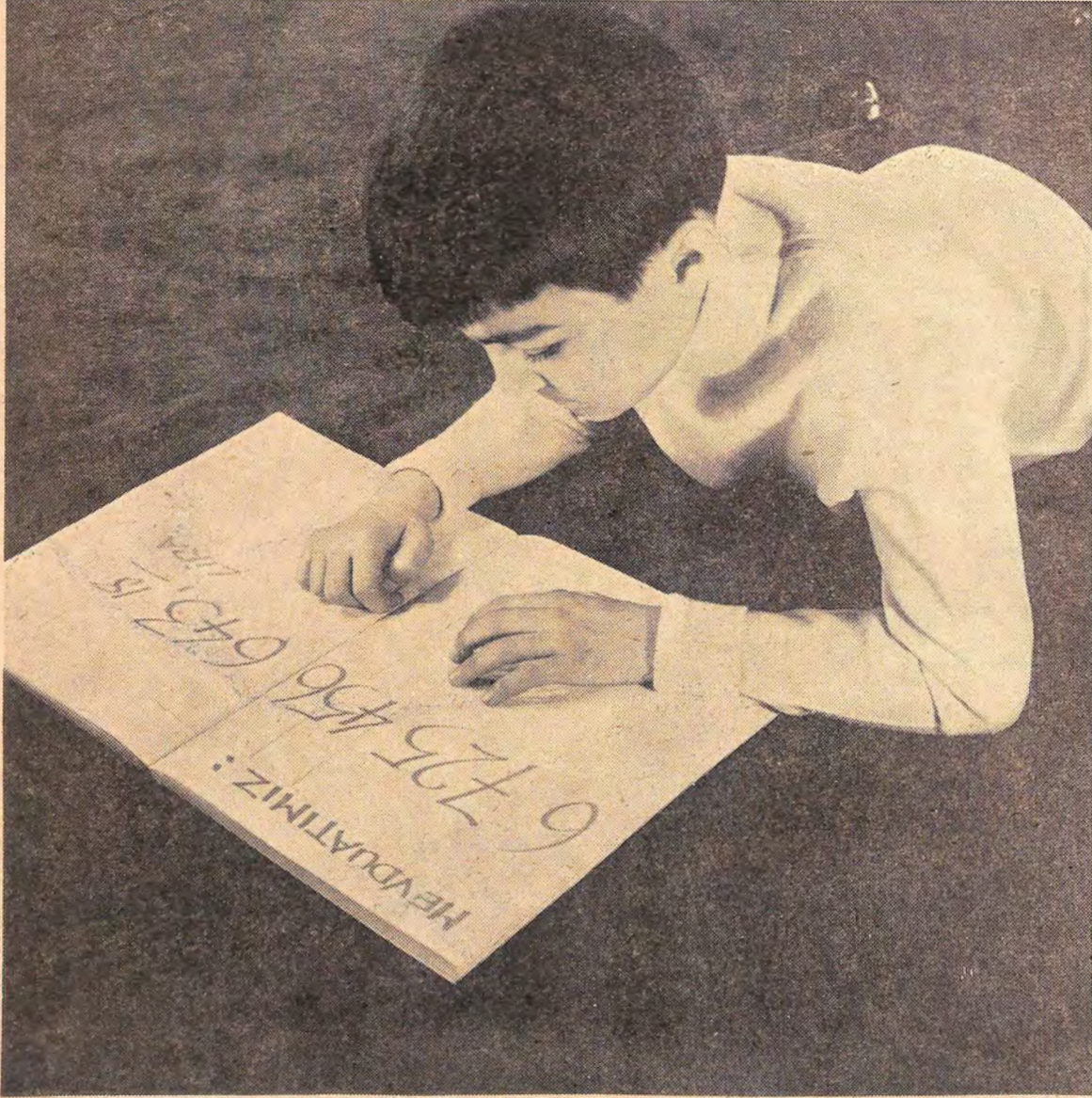
Glâveli
24 sayfa

— İnönü ile Bayar barıştılar. —

Atatürk — Yurt'da sulh ger-
çekleşiyor galiba!..

İŞ BANKASININ MEVDUATINI MERAK ETTİ FAKAT OKUYAMADI

1968 sonu itibariyle İş Bankasına
emanet edilen paraların yekûnu:
6 MİLYAR 725 MİLYON
456 BİN 643 LİRA 18 KURUŞTUR.

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 2253 — 79)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 22 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Mayıs 1969

İnönü - Bayar düosu!

SHAKESPEARE:
— Dünya bir tiyatro sahnesidir. demiş.

Her sabah gün ağırlarken bu tiyatro sahnesinin perdeleri ağır ağır aralanır. Her gün bir yeni oyun konur gözler önüne... Kadınlar erkekleri oyuncular çıkarlar ortaya... Kimi zaman bir güldürüdür seyrettikimiz, kimi zaman bir dram. Tراجedinin en ağdalısıyla komedinin en kahkahalı iççe girer bazan.. İnsanlar rollerini başarmaya çalışırlar. Hayatın koşulları en güçlü yazarın kaleminden çıkacak eserlere taş çıkartacak bir ustalıklı perdeleri birbirini ardından açar, kapar...

Son günlerde başrollerini İsmet İnönü'yle Celâl Bayar'ın oynadığı bir eseri, hayatın eskimez tiyatrosu binasında ve değişmez sahnesinde seyretmekteyiz. Daha küçük rollerde Süleyman Demirel ve Adalet Partili politikacılar ile eski Demokratlar sıralanmışlardır.

Oyunun adı:

Huzur!

Öyle bir oyun ki bu, irili ufaklı ne kadar aktör varsa hepsi huzur denilen anka kuşunu aramaktadır. Hani bir evde kaybolan çok kıymetli bir mücevher gibidir huzur... Ma-

salarn altını, koltukların girdisini çıkırsın, yatakların arasını, mutfakın raflarını, sandık odalarını, banyonun köşe bucağını, tavan arasını, hem de altını üstüne getirmek şartıyla aramaya başlar ev halkı...

İlle de bulunacak huzur.

Kim kaybetmiştir ki kim bulacak huzuru?

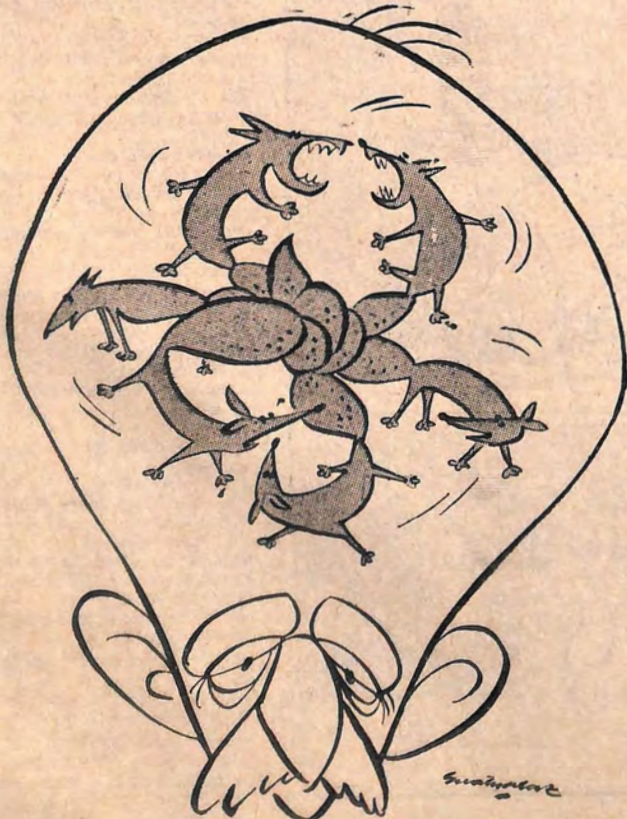
Kimisine göre İsmet Paşa yüzünden kaybolmuştur huzur, kimisine göre Bayar yüzünden.. kimisine göre baş suçlu Demirel'dir.. kimisi solcular yüzünden huzurun kaybolduğunu iddia eder.. kimisi aşırı sağın huzuru yok ettiğini söyler... Kimisi Faruk Sükan'ın müsebbip olduğuna inanır.. kimisine göre Menderes huzuru cebine koyup göğüs çıkarmıştır; ve Adnan bey beyaz atına binip Eyüp semtine inmeden huzur gelmiyecektir memlekete...

Çeşitli kafalardan çeşitli sesler yükselirken kırk yıllık İsmet Paşa'muza her halde Mayıs ayının ilhamlarıyla olacak, zengin bir buluş nazil olmuştur:

— Ben Celâl bey ile anlaşsınlar huzur bulunur!

Ve karşılıklı bir flört başlar sahnedeki... Bayar'a göre İsmet Paşa'nın eşi menendi yoktur. Rakik kalbli,

«İnönü'nün kafasında bir sürü tilki dolaşır da kuyrukları birbirine değmez.» — Söylenti —

Yazısız

İnönü, Bayar ile barıştı. — Gazeteler —

Yazısız

yumuşak yürekli, haklının hakkını teslim eden bir insandır Paşa... İnönü'ye göre Celâl Bayar bulunmaz Hint kumasıdır; yaman adamdır, bir tanedir, ıstırap çekmektedir, ıstıabına son verilmelidir. Öfkeler bir yana itilmeli, kızgınlıklara son verilmeli, huzur bulunmalıdır.

Karşılıklı övgülerle, karşılıklı muhabbet gösterileriyle tablo üstüne tablo her sabah seyircilerin gözleri önüne açılırken, büyüklü küçüklü aktörler de işe katılır, alkış tutarlar:

— İsmet Paşa ile Celâl Bayar anlaşmalı, huzur bulunmalı...

Derken Adnan Menderes, Fatin Rüştü Zorlu, Hasan Polatkan bulutların üstünden piyesi ilgiyle seyredip zaman zaman hayret ve şaşkınlık haykırılarıyla işe katılırlar. Bir başka bulutta Talât Aydemir, Fethi Gürcan gibi ihtilâlde başı yemiş askerler de gelişen olayları dikkatle izlemektedirler. İsmet Paşa'yla Celâl Bayar sahnenin ortasında huzur şarkısını kolkola söylerken:

— Siz seksen beş değil, yüz seksen beş yıl yaşayın emi!.. diye sevinçten veya kederden ağlayan seyirciler eksik değildir.

Ve o sırada tiyatro salonuna girmek ister bir tanınmamış kişi... Kapıdakiler şüphelenirler bu adamdan... Gölge gibidir o... Yarı karan-

lıkta, ildî büküm vücuduyla, kısık sesiyle, yaklaşıp:

— Ben de huzuru arıyorum..

— Sen kimsin?

— Ben mi?

— Evet, sen kimsin?

— Benim adım Mehmet. Çanak-kale'de ölen benim. İstiklâl Harbinde şehit olan benim. İkinci Dünya Savaşında ot yiyen benim. Öldüğümde sarınacak bir metre kefen bezi bulamayan benim. Jandarma dayığı yiyen benim. Karakolda dövülen benim. Hastahane kapılarında kovulan benim. İlaç alacak para bulamayan benim. Tefecinin elinde perişan olan benim. Banka kredisi alamayan benim. Tütünümü yok pahasına satan benim. Pamuğumu değerlendiremeyen benim. Pancarımı tarlada faizciye kapıran benim. Besinsiz kalan; içecek suyu, yakacak elektriği olmayan; okulu öğretmeni olmayan benim. Ve sizlere oy veren benim.

— Ne istiyorsun?

— Ben de seyredebilir miyim şu oyunu?

Kapıdakiler derler ki:

— Sen ne seyredebilirsin, ne de sahneye çıkabilirsin..

Ve sahnede devam eder İnönü — Bayar düosu...

AKBABA

ağır gelir

Rıfat
ILGAZ

MEMUR aylıklarının yetersizliğinden, geçim koşullarının dayanılmazlığından hemen her gün baş köşede yana yakıla söz eden başyazarımızın, patronluğuna sığındım bir gün:

«Aldığım parayla geçinemiyorum!» dedim.

Gazetede görevim önemli bir iş sayılmazdı, düzeltmemdim. En hor görülen bir görevdi bu ama, yine de bütün hor görülen insanlar gibi yaşamak, rahat soluk almak zorundaydım.

«Geçinemiyorsan...» dedi, «Kolayı var!»

Kaşlarına bütüyük adam çatıklığı vererek ekledi:

«Kendine daha uygun bir iş bulursun!»

«Bulamadım!» dedim, «Hiç olmazsa şu ikiyüz elli lirayı, üçyüz yapamaz mıyız diye gelmiştim.»

«Nasıl yaparız!» dedi, «Yapamayız! Senin için üçyüz yapmamız için en azdan kırk kişinin daha aylığına bir şeyler eklemem gerekmez mi?»

«Sizin işinize karışmam!» dedim, «Arttırmak, arttırmamak sizin bileceğiniz iş!»

«Eğer benim bileceğim işse, olduğu gibi kalsın!»

Akşama düzelttiğim yazının konusu «Asgari Geçim Endeksi» idi. Makalede sayın patronumun salık verdiği aylık, altıyüz liradan başlıyordu. Göğüm kabara kabara düzelttim yazıyı. Bununla birlikte altıyüz sayısını, ikiyüz elli diye düzeltmem gerekirken kaleminin ucuyla bile dokunmadım. Ben bu düzeltmeyi yaparsam yazı tümüyle anlamını yitirir, patron da bana kapının yolunu gösterirdi.

Gazetemizin açtığı bu geçim savasında, başyazarımızı kendi kişisel sorunlarıyla yormamak için köşemde uslu uslu oturmaktan başka bir iş kalmıyordu bana. Üçyüz liralık bir gündüz işi bulup dengeli tutturmalı, kendi sorunumu, kendim çözümlerimlemdim.

Gazetede işimin bulunmaz bir özelliği vardı, gece işi olması... Bütün gün boş kaldığım için, istediğim yerde çalışabiliyordum, uykuya ayıracağım boş zamanlarımı değerlendirebilir, üçyüz liralık bir işe girebilirdim en azdan.

Çok gecmeden bir kitabevinde düzeltme işi açıldığını öğrendim. Gazetede görevimi sabaha doğru bitirip elimi yüzümü yıkadıktan sonra, doğru adam arayan kitabevinde aldım soluğu. İnsafı birine benziyordu patron, bana başka bir işte çalışıp çalışmadığımı bile sormadı. Bir iki kolon yazıyı önüme sürerek hemen bir denemeden geçirdi beni. Bu işlerde elektronik bir yetenek edinmiştim yıllardanberi. Yazı dizilenlerin vanlıklarını yakalayıp yüzgeri etme alışkanlığını kazanmış olmanın benim için pek övünülecek işlerden sayılmazdı. Patron, eski harflerden yeni harflere bir de aktarma yaptırdı. Yazımın gerektirdiği tablodot bir bileyle onun da çıktım içinden. Dil öğreten okullarda birkaç yıl süren kişilerin bilgiliğiyle sordum:

«Fransızca bilir misin?»

«Bilirim!» dedim, «Bir işe yarar mı düzeltmenlikte?»

«Sen bil de gerisine karışma! Başka?»

«Biraz Arapça...»

«Baska?»

«Biraz da Acemce...»

«Güzel! Baska?»

«Eh İngilizce biraz da...»

«Nerden öğrendin bunları?»

«Pek azını okulda... Daha çoğunu kendi kendime...»

«Baska?»

«Bunlar yetmezse kurslara gider öğrenirim.» dedim.

«Biz öbür kitabevleri gibi değiliz. Bilimsel kitaplar, değerli sanat eserleri basarız, kültür ister!»

«Çok haklısınız!»

«Yani demek istiyorum ki çok dikkatli olman gerekecek!»

«Elimden geldiğince çalışırım!»

«Sormamı hoş gör, bir diplomana var mı?»

«Vardı, kayboldu!»

«Ya!... Nerden almıştın?»

«Verdilerdi, Ankara'da bir yüksek okuldan!»

«Kayboldu demek diplomana...»

«Pek işime yaramadığı için olacak, bırakmışım bir yerde Lâzım olacaksa çıkartayım yenisini.»

«Sanmıyorum. Vereceğiniz aylık ikiyüz elli lira...»

«Üçyüz yaparsınız.»

Birden kaşları çatıldı:

«Hele sen, işe bir başla, kolay!»

Sustuğumu görünce:

«Kaç lira alırdın, bundan önceki işlerde?» diye sordu.

Ufak şeyler için yalan söyleme alışkanlığım yoktu:

«İkiyüz elli liraya kadar alırdım.» dedim.

«Daha yukarısını da burda alırsın, bizi memnun edersen!»

Eh, haksız da sayılmazdı. Şu kadar yıl çalıştığım yerden üçyüz lira yapmasını isteyince, bir kovulmadığım kalmıştı. Henüz emeğimin geçmediği yerden nasıl verirdilerdi aynı parayı bana.

«Peki!» dedim, «Siz bilirsiniz!»

Yeni işime de başlamış olduk böylece. Gazetede işim, üçte dörtte bitiyordu, sabaha doğru... Sekize kadar masamın başında kestirdikten sonra kalkıyor, elimi yüzümü yıkayıp yeni işime koşuyordum.

Kitabevindeki görevim öyle patronun işirdiği gibi önemli, bir iş değildi. Dizimevinden ha babam kolonlar sayfalar akıyordu, düzeltmek için. Geldikçe hemen düzeltiyor, gönderiyordum. Bu arada müşteriler bastırıp benden bir kitap soran olursa, «Benim ne üstüme vazife!» diye terslemiyordum. Kalkıp istediği kitabı buluyor, gerekirse paketleyip eline tutuşturuyordum. Bunları yapmam için mutlaka tezgâhtar olmam gerekmezdi ki. Depodan, hamalın sırtında gelen kitabı, adamı yükün altında tutmamak için kalkıp indirmem de işten mi sayılır... Ciltçiden gelen kitapları, hamalın sırtına yerleştirip depoya göndermek de öbür işin tersyüz edilmişiydi. Böyle ufak tefek işlerin, sürekli masa başında çalışanlara iyi gelen yararlı bir yanı da olmalıydı. Bu yaralanmayı daha da arttırmam için patron, elinden gelen çabayı göstermiyor değildi. Yük taşımada gösterdiğim başarı, onun kadar beni de sevindiriyordu.

O günlerde kitabevimizin basın bölümünde çalışmak için aylıklı bir yük işçisi aranıyor. Patron sanki kızına damat seçiyormuş gibi ince eleyip sık dokuyor, sorgudan sorgudan sonra hemen her gelene gösteriyordu kapıyı. Bir gün boyu bosa pek yük işçisine yakışmayan bir adam geldi, patronun karşısında dikildi. Necmettin bey, öbürlerine uy-

guladığı sına başlanmıştı, hafiften bir el ense çekerek... İlk barajı başarıyla aşan adama:

«Hele otur söyle!» dedi.

Adam, kendisini kapıda bir bekleyen varmış gibi oturmak istemliyordu.

«Canım otur hele!» diye üsteledi, «Çay mı içersin, kahve mi?»

«Sağol, bir şey içmem!»

«Canım, iç bir çay! Nerelisin sen?»

«Niğde'li!»

Patron, kahveciye gönderecek adam arıyordu bakışlarıyla. Çocuk postaneye gitmişti. Kalktım, karşıdaki kahveciye çayımı söyledim Niğde'linin. Döndüğümde patron verilecek işin tanımlamasını yapıyordu: «Basınevine sekizde, bilemedin sekiz buçukta gelirsiniz! Akşam yediyeye kadar...»

«Pekil!» diye kesti sözünü, «Öğlenleri yemek paydosu...»

«Eh, bir saat falan... Yemeğini hemen yer, gelirsın işinin başına!»

Niğde'li suratını ekşitti:

«Olmaaz!» dedi, «Bir saat az!»

«Canım hadi bir buçuk saat olsun! Hiç dışarı işi yok... Müddür kahve çay söylemeye bile yollasa, gitmezsin!»

«Çırak yok mu bu işler için?»

«Var, olmaz olur mu?»

«Bu kadar mı?»

«Makineye kâğıt toplarını verir, basılınca da alırsın! Gelen sokak hamallarını yüklersin, yükliyse indirirsin yükünü sırtından! Eh oraları derleyip, toplamak da senin işin!»

«Çıraklar ne güne duruyor!»

«Doğru! Çıraklar yapsın!»

«Yediye kadar orda kapalı kalmak... Ben dışarda...»

Necmettin bey sözünü kesti:

«Dedim ya, dışarı işi yok! Kâğıtları verirsın makinelere, otursun!»

«Sen aylıktan haber ver! Kaç lira aylık?»

«Şimdilik dörtyüz lira...»

Niğdeli anasına sövülmüş gibi birden fırladı yerinden:

«Ne söylüyorsun sen!» dedi, «Dört yüz liraya adam çalışır mı, böyle günde!»

«Canım şimdilik!»

«Bu para benim boğazıma yetmez! İki ekmek yiyorum bir oturuşta!»

«Peki peki, ekmek parasını ayıracas... Dört yüz elli olsun!»

«Hadi eyvallah! Bize gelmez!»

Adam çayını getiren kahvecinin terazisine çarparak basıp gitti. Ciltçiden kitap paketleri gelmişti, hamalın sırtından indiriyordum. İşim bitince utana sıkıla:

«Efendim!» diye sokuldum patron masasına.

«Söyle!»

«Basınevindeki işe...»

«Eee?»

«Beni verseniz...»

«Ne yapacaksın basınevinde?»

«Kâğıt toplarını makineye vermek... Basılanları...»

Geniş geniş güldü Necmettin bey: «Yani...» dedi, «Yük işçiliği mi?»

«Hamallık diyemiyordum.»

«Evet!» dedim, «Yük işçiliği!»

Birden karıştı yüzü:

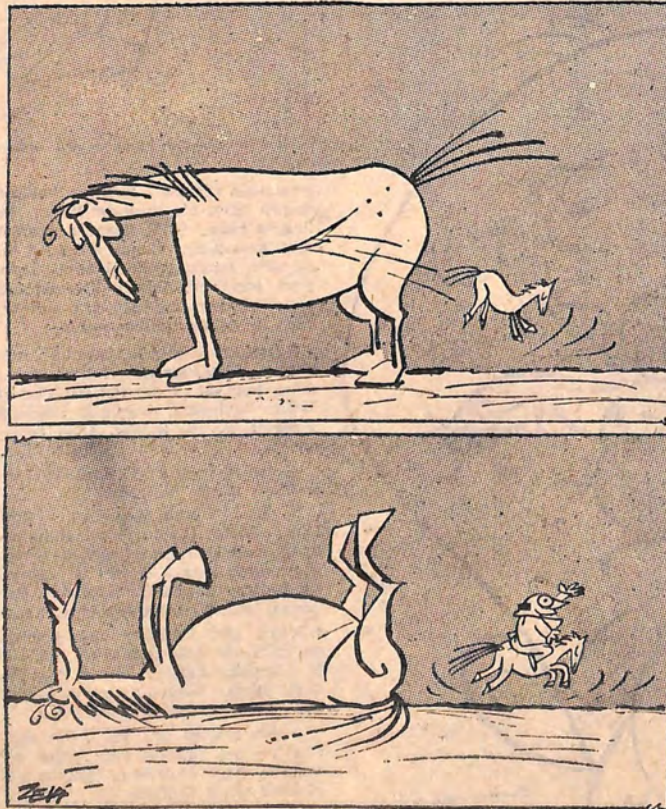
«Bırak şakayı da, geç işinin başına!»

«Gücüm, kuvvetim, çok şükür...»

«Yapamazsın sen!»

«Nesi varmış yapılmayacak! Bir top kâğıt, gelse gelse on kilo, oniki kilo gelir. Denedim burda ben, elli kiloya kadar, tuttuğum gibi...»

«Ne söylüyorsun! Yapamazsın diyoryou sana!...»

Yazısız

«Anlayamadım efendim! Yapılma-
yacak nesi var, bu işin!»
«Ağır gelir sana!»
«Nesi ağır gelir, anlayamadım!
Top top kâğıt taşımak mı? Dışar-
dan gelen hamalları yüklemek mi?
Yükli hamalların sırtındakini indir-
mek mi yoksa?»

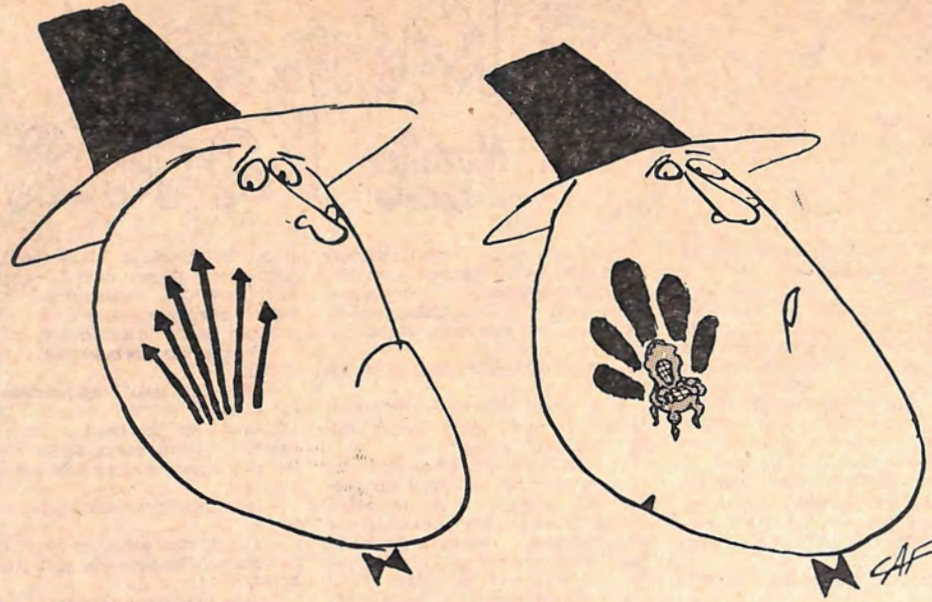
«Ağır gelir sana, ağır!...»
«Ağır gelen nedir, onu söyleyin!»
«Hamallık!»
«Hamallık mı?»

«Evet, hamallık ağır gelir sana!
Yapamazsın! Efendi adamsın sen!
Okur yazar adamsın!»

«Kaç senedir çok yorulduğum... Ak-
şam yedide işimden çıkayım, tuta-
yım evimin yolunu... Rahat bir ya-
tak yitmiş göreyim. Elime bir kitap,
bir gazete alıp okuyayım yatağım-
da, insan gibi... Dizilmiş yazıya sö-
vüp saymaktan kurtulayım bundan
sonra... Sonra çekeyim yorgana ba-
şıma, horul horul uyuyayım! Sabah-
ları tam sekizde geleyim işimin ba-
şına! Zararı yok, dört yüz lira verin
bana, fazlasını istemem! İki dilim
ekmekten fazla yemem ki parasını
isteyeyim!»

Çok gördü hamallığı bana, yalvar-
dım, yakardım nafle! Olmadı, ol-
madı işte!...

Rıfat ILGAZ

Mecliste CHP'liler ile AP'liler tokatlaştı. — Gazeteler —

E Y benim gafil yurtdaşla-
rım, ağız süt kokan vatan-
daşlarım, gözü açılmamış
hemşerilerim! Dünyada zenginler
nasıl yaşar, bilir misiniz?

Bu soruyla karşılaşınca bizim
mutlu azınlığın yaşayışını düşün-
neceksiniz hemen. Ama bizim pa-
ra babalarımızın en irisi bile dün-
ya ölçülerine vurulunca sıradan
bir taşra ağası sayılır çok çok.
Dediğim öylesi değil.

Sabah kalkınca gazetenin malî
haberler sayfasındaki borsa cet-
veline bakıp hisse senetlerinin
yüzde yarımılık yükselişleriyle kaç
milyon kazandığınızı öğrenmek,
«Geçen yılın geliriyle banka mı
alsam, yeni bir şirket mi?» diye
düşünmek, rulet oynamaya özel
jetinle Nis'e, oynamak için
yatınızla Kazablanka'ya, ertesi
gün canınız çekince ski yapmaya
helikopterle İsviçre'deki köşkü-
nize gitmek, servis yavaş oldu
diye bir otele telefonla satın a-
lıp o saniye müdürü değiştirmek,
son sevgiliye doğum gününde
bir elmas madeni hediye etmek...

İçinde yaşayanların her gün
böyle şeyler yaptıkları çevreler
var bu dünyada, sevgili yurtdaş-
larım.

O apayrı âlemin kapıları dışa-
rıdakilere sınıksız kapalı. Ama
meraklılara kapı aralayamasa da
gözlerini anahtar deliklerine uy-
durma fırsatı veren bazı imkân-
lar eksik değil piyasada.

Bunların başında «Vogue» diye
bir dergi gelir. Zengin karıları
—ya da zengin karısı olmaya ö-
zenenler— için Batı'nın büyük

YELPAZE

REFİK ERDURAN

TÜRK KOKULARI!

merkezlerinde yayınlanan bu der-
ginin Mayıs sayısı elimde şu an-
da.

Herhangi bir şeyi kolay kolay
müstehten sayacak kişilerden de-
ğildir. Hoşgörüm bol, mezhe-
bim geniştir; müstehteni de an-
cak «tikisindiren açıklık» diye ta-
rif edebilirim.

İşte elimdeki dergi o tarife tı-
patıp uyuyor benim için. Gerçek
dünyaya sırt çevirmiş, bencilli-
ğiyle sarhoş, özentî ve yapmacık
cenneti bir âlemdeki uçsuz bu-
caksız kadın budalalıkları pano-
ramasını seyrederken tuhaf bir
tikisintiyle doluyor, âdeta utanı-
yorum.

İlgi çekici görünmek için ana-
tomiyeye aykırı pozlar takınan
mankenler... «Orijinallik» uğrun-
da acayipleşme soytarlığının çe-
şitli örnekleri... «İncelik» iddia-
sıyla bütün dikkati vücut üstüne
toplarken hayvanlaşmış far-
kedemeyişin tersliği ve ayıbı...

Lüksün, modanın, zarafetin in-
cil'i «Vogue» ile «hayvanlık» ke-
limelerini bir araya getirdiğini
bilseler gözümü oyarlar o dergi-
nin aboneleri. Ama gelin, elimde-
ki sayının içindeki bütün ayıpları
bir yana itip bir tek özelliğine
göz gezdirelim:

«Koku» ile bozmuşlar editörler
ve reklâmcılar!

Öyle bozmuşlar ki, şampiyon
av köpekleri bile dişilerinin aşk
günlerinde popo koklarken bu
kadar rayiha meraklısı kesilmez-
ler.

«Burun Sanatları», «Koku Kli-
nikleri» gibi konular üstüne dök-
türülmüş uzun yazılardan söz aç-
maya yerimiz yok. Reklâmlara
bakalım, yeter:

«Erkeğinizi daha erkekleştir-
mek istiyorsanız siz daha kadın-
laşın. Coty Kokuları.»

«Çırlıplak Kokular. Ravlon.»

«Bellodgia Parfümünü gece
gündüz üstünüzden eksik etme-
yin; aşkın ne zaman bastıracağı
belli olmaz.»

«Bir tek vücudunuz var. Onun
HER TARAFINA Bali sürün!»

«Dişi Kaplan Kokusu. Bunu
sürünecek kadar yırtıcı mısınız?»

«İnsanı soyan, bayıltıcı bir
vahşet kokusu. Capucci.»

«Yamamza bir erkek mi çağır-
mak istiyorsunuz? Püskürtücü şi-
şemizin düğmesine basın. Nina
Ricci.»

«Tabu. Yasak koku.»

«Çekingenliği silip sokulganlı-
ğı başlatan kolonya: Revlon. Der-
diniz anlatan koku.»

«Jasmin. Kokuyu gündüz sü-
rün, sonucu gece alın.»

«Cri D'Amour (Aşk Haykırışı)
kokusunu sürünce aşkınızın aşk-
tan nasıl haykırdığını duyacaksınız.
Fransızlar nihayet şehveti şi-
şeye doldurmayı başardılar.»

Bu minval üzere okuyup gider-
ken altmış ikinci ve üçüncü say-
faları boydan boya kaplayan ko-
caman, rengârenk, cafcacılı bir
reklâmla karşılaştım:

«Taji'nin yarattığı yepyeni
Türk Banyosu.»

Resimde Türk'ten çok Arap
tarzında bir kapalı havuzcuk.
Çevresinde palmyeler, nefis eş-
ya, meyvalar, minderler. Minder-
lerin üstünde sereserpe bir dil-
ber ki... Allah Allah!

Ayrıca kart gibi bir şey eklen-
miş derginin orasına. «Üstüne e-
linizi sürüp koklayın» deniliyor.
Türk kokusuymuş.

Kokladım. İçim bayıldı.
Reklâmın altında ne yazılar, ne
yazılar! «Türk Banyosunun bü-
tün marifetlerinden yararlanın.
Cildinizi yumuşatsın, ruhunuzu
gevşetsin...»

İki yıl kadar önce Münih'te bir
Alman iş adamıyla konuşmamı
hatırlıyorum. Türk işçilerinin ko-
kularından şikâyet etmişti.

Bütün terslik zaten işçileri-
min Vogue okumayışlarında. Oku-
salar da, Türk banyolarının ma-
rifetlerinden yararlanırlar ya.

Yalnız, bir tehlike var. Ciltleri-
nin yumuşaması iyi ama, ruhla-
rının daha da gevşemesi?...

Korkarım şimdiki gibi mışıl
mışıl uyumakla kalmaz, horlama-
ya başlarlar!

Paramızın değeri düşüyor. — Gazeteler —

Yazısız

Kadıncadan Kadına

Muzaffer İZGÜ

UMUM müdürün karısı, açtı ağzını yumdu gözüni:

— Bana bak bana! dedi kocasına, ben senin karın olmasından evvel kahvaltımı yatağıma hizmetçilerim getirirdi kalktığı zaman da dırlarım giydirdi, sokağa çıktığı zaman usaklarımız arkam sıra yürürdü... Sırf otomobilimin rengini beğenmediğim için babam tam iki kez otomobilimi değiştirmek zorunda kalmıştı. Ama sana gelince...

— Bana gelince?... dedi müdür. — Sana gelince hapis oldum hapis... Ayol baksana sen bana, beni ne zannediyorsun Allahı seversen sen?

— Ama fazla ileri gidiyorsun Nedret!

— Gitmiyorum, esas fazla ileri giden sensin. Söyle bakalım bana, hatırladın mı yaş günümü, ha hatırladın mı?

— Ama benim o zaman...

— Sus sus! Yalan söylemene hiç lüzum yok.

— Nedret!

— Susturamazsın beni!

— Yahu şu kahvaltımı doğru düdüştü!

— Sen ancak tükünmesini bilirsin zaten.

— Kendimiz kazanıyoruz.

— Hıh, kazanıyormuş... Ayol tabii kazanacaksın, bir de ben mi kazanacaktım?

— Galiba bu evde bugün kahvaltı etmek bize haram olacak!

Kalktı umum müdür masadan. Karısı bağırdı:

— Kaçıyorsun değil mi?

Evet, kaçıyordu umum müdür. Paltosunu giydi, şapkasını giydi. Kapıyı hızla çekerek çıktı. Suratı beş karış girdi dairesine. Daha masasına oturmadan zile bastı. Gelen hademe:

— Bana şube müdürlüğü çağır! dedi.

Biraz sonra şube müdürü önünü ilikleyerek girdi içeri. Umum müdür kaşlarını çatarak:

— Bana bakın Hayri bey, dedi, bu işler böyle yürümez. İnsan her şeyden önce görevine bağlı olmalıdır. Dinliyor musunuz beni, burada maaş alıyoruz maaş!... İnsan biraz bunu düşünür be kardeşim. İstedğim istatistikleri çıkarmadınız hâlâ.

— Ama beyefendi, siz onları cuma gününe demiştiniz.

— Susunuz rica ederim Hayri bey! Pekiyi, iki gün önce bitirseniz kıyamet mi kopardı yanı? Ha, kıyamet mi kopardı? Allah Allah... Yok efendim yok, bu işler böyle dünyada yürümez. İnsanda görev duygusu olmalı! Buyrun çıkın!

Şube müdürü, alı al moru mor çıktı genel müdürün odasından. Daha odasına girmezden, soluyarak:

— Bana muavin beyi çağır! dedi.

Hademe koştu, muavin beyi çağırdı. Muavin bey önünü ilikleyerek girdi şube müdürlüğün odasına:

— Buyrun beyefendi! dedi.

— Şöyle yaklaşın biraz!

— Buyrun efendim!

— Remzi bey, bu dairenin laubaliliği yeter artık! Bana öyle geliyor ki, burada her şey lağka olmak üzere. Ama, ben düzeltereğim bu du-

rumu, bu durumun önüne mutlaka geçeceğim. Olmaz efendim olmaz, vazife, ciddiyet, sorumluluk... Yerleşmeli kardeşim, yerleşmeli... İnsan ipin ucunu bi kez kaçırır mı?... — Vallahi bir şey anlamadım beyefendi!

— Efendim nasıl anlamazsınız? Bu dairenin müdürü benim. Ben anlıyorum da siz nasıl anlamıyorsunuz?... Bana bakın, işleri böyle lağkalatırmaya asla ve asla göz yumamam!

— İnanınız bir şey anlamadım beyefendi.

— Haydi, rica ediyorum gidin, daha fazla sinirlendirmeyin beni. Allah Allah!

Muavin bey çıktıktan sonra, şube müdürü derin bir oh çekti:

— Çok şükür rahatladım, dedi. Muavin bey, hem kızgın, hem de şaşkın oturdu masasına. Kendi kendine:

— Canı çatmak istemiş, dedi. Ama niye? Durdu düşündü, kurdu düşündü, sigara yaktı, odada üç adım attı... Sonra fırladı bağırdı kapıdan:

— Bana İsmail efendi çağır!

Hademe koştu, memur İsmail efendi çağırıldı. İsmail efendi, önünü ilikledi, boynunu kırdı, girdi muavin beyin odasına:

— Buyrun beyim! dedi.

Muavin bey, güleli birden:

— Bu ne rezalettir İsmail efendi?

— Anlamadım efendim!

— Evet, rezalet arkadaş!... Burası devlet dairesi, siz de bu dairenin memurusunuz. Memur demek me-

mur demektir... İnsanda biraz sorumluluk duygusu olmalı canım. Dağdaki çobanın bile kendine göre bir sorumluluk duygusu vardır. Allah bizi insan yaratmış, akıl vermiş, fikir vermiş... Ama, bunları verirken de kullanın demiş.

— Vallahi muavin bey, ne demek istediğinizi bir türlü anlayamadım!

— Bana bak arkadaş, sana oturup da burada masal anlatacak değilim. 25 senelik memursun. Bir insan az çok kendini tanımalıdır. Haydi gidin görevinizin başına! Ama şunu da unutmayınız ki, artık sabrım kalmadı. Bu böyle devam edemez, Allah Allah!...

İsmail efendi çıktıktan sonra, muavin bey derin bir nefes alarak:

— Oohhh! dedi.

İsmail efendi, kapıya bir tekme vurarak girdi odasına. Masasına oturdu. Sinirinden, önündeki defteri yere fırlattı. Hırsını alamadı, açık duran çekmeceye de bir tekme fırlattı. Daha da sinirini alamadı:

— Hıdır, Hıdır! diye bağırdı iki kez...

Hademe koşarak geldi İsmail efendinin önüne:

— Buyrun beyim! dedi.

— Neredesin ulan?

— Geldim beyim, burdayım.

— Sana neredesin diyorum!

— Burdayım beyim!

— Bana bak Hıdır, kovarım seni namussuzum, vallahi billâhi kovarım. Nedir bu başıboşluk be? Arkadaş, şayet yapamıyacaksın çeker gidersin! Dışarda bin kişi hademe olmak için sıra bekliyor, burada seninle uğraşacak değiliz.

— Beyim ne yaptım?

— Sus be!... Bir de ne yapmış?... Hıh olur, işi gücü bırakacağız, oturacağız beyefendiye ne yaptığını anlatacağız... Bana bak, ben zaten ters adamın biriyim ha!... Hattı hareketine bir düzen ver, sonra hiç mi hiç bakmam gözlüğün yaşına. Şunu da bil ki artık şurama geldi dayandı... Bir daha görürsem... Haydi şimdi defol da karşımdan, daha fazla sinirlendirme beni! Allah Allah!...

Hademe Hıdır dışarıya çıktıktan sonra, memur İsmail efendi derinden bir oh çekti...

Hıdır dışarı çıkar çıkmaz, hemen salonda gezen iki vatandaşın yakasına yapıştı:

— Ulan burayı dingonun ahır mı sandınız? Ne bağıriyorsunuz be! dedi.

Vatandaşlar, süklüm püklüm: — Vallahi bağırmadık hemşerim, dediler.

— Bağırınız, bağırınız!

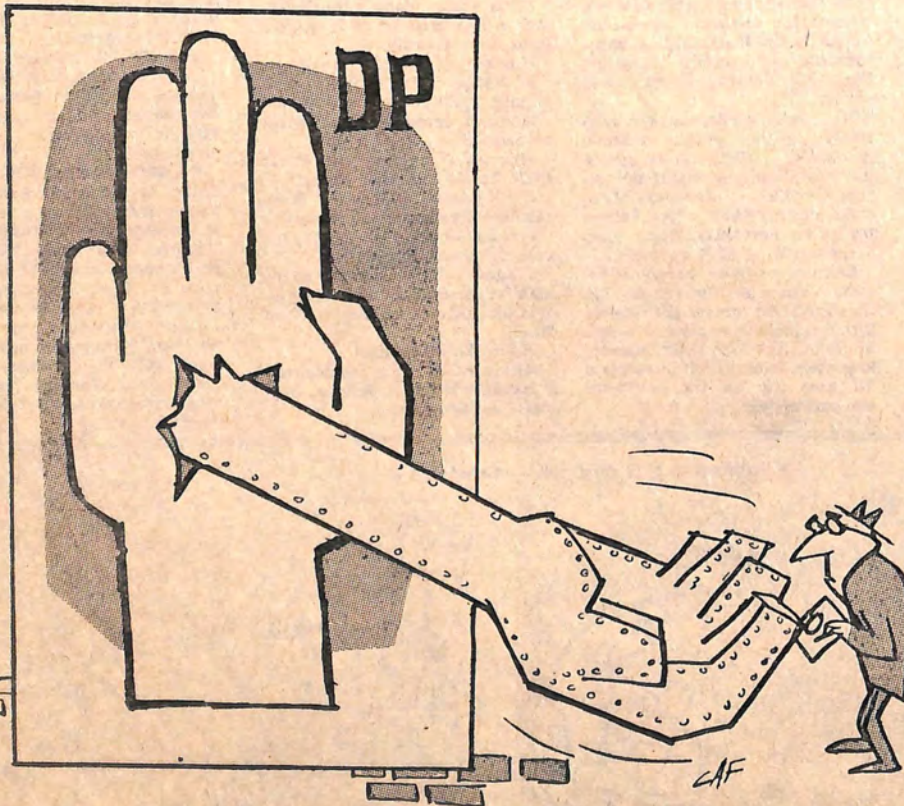
Vatandaşın biri, ne yapsın:

— Hemşerim kusura kalma, bir daha bağırmayız, deyince, hademe Hıdır burnundan soludu. Ah, keşke şu adam karşılık verseydi, onun karşılığına Hıdır da karşılık verseydi, o zaman belki içi biraz rahatları ama, olmadı...

Hıdır, akşama dek tepindi durdu sinirinden... Akşam olunca tez tuttu evin yolunu... Gecekonduya varır varmaz, bir tekme oturttu kapısına. Sonra, odanın orta yerinde bir defter gördü, çat yapıştırdı tokatı oğluna, nahnın birini ters gördü, çat yapıştırdı tokatı kızına, bulgur aşını ateşin üzerinde gördü, çat yapıştırdı tokatı karısının suratına... Ve avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Ulan karı, nedir bu başıboşluk ha, nedir bu başıboşluk! dedi... Kovarım seni namussuzum, üç çocuktan sonra seni ananın evine kovarım. Yapamıyacaksın çeker gidersin, sokakta sırada binlerce kadın var!... Haydi sallanıp durma karşımda da kur sofrayı! Allah Allah!... Karısı sofrayı almaya gittiğinde Hıdır efendi, derindeen bir ooh çekti!...

Muzaffer İZGÜ

AP. DP'lilerin siyasi haklarını geri verecek. — Gazeteler —

Böyleken böyle!..

ETEK ÜSTÜNE

AAA Orta Asya'dan bu yana, eteğin yaşamımızda önemli bir yeri olsa gerek... Değer verdiğimiz namus kavramını tanımlarken, etekle ilgili deyimler bulmaktan alamamışız kendimizi. Kadının bir adı eskiden «Eksik Etek» olduğuna göre, onun eteği başında oluşunun anlamı hemen çıkverir ortaya.

Eteklerin zil çalması kadına özgü bir deyim olmaktan çıkmış, kapsama erkeği bile almıştır. Aşırı bir coşkuyu dile getirmek için yine eteğe sarılmak gereğini duymuşlar. Erkek vücudunun, görülmemesi gerekli bölümlerine kadar girmiştir bu sözçük!

Gizli işlerini el etek çekildiği zamana bırakanlar, ne hikmetler savırmamışlardır ki etekler üzerine! Öyle hikmetler ki bugün yalnız anlamını değil, değerini bile yitirmiştir, genç kuşaklar arasında. Bunlardan bir tanesi:

«Etek öpmekle dudak aşınmaz!»

Hem de kimin eteğini öpmekle!... Öpülen kadın eteği değil, kaftan eteği!... Sen bu öğüdü, bugünün dikbaşı delikanlısına gel de anlat bakalım! «Ben, öpsem öpsem ancak mini etekleri öperim!» deyip ters ters bakar yüzüne senin! Belki de daha az eğilmek için!

İster Doğu'da olsun, ister Batı'da, etek her zaman için modanın sınır çizgisi olmuştur, diz kapağı da sınır taşı... Sınır çizgisi, bu taşla göre bir iki karış aşağıyla, bir karış yukarıya arasında oynayıp durmuştur. Büyükkannelerimiz bakmışlar ki eteğin önemli çok erkekler arasında, dibinden kesip atacakları yerde eteğin sayısını arttırmışlar, ikiye üçe çıkarmışlardır. Üç etek, Doğu'nun hâlâ önemini yitirmeyen giyim modası.

Moda sayfalarından öğrendiğimize göre mini etek, saltanatının son günlerini yaşamakta! Mini etek tahtından incek de, uzun etek mi tahta çıkacak samyoursunuz? Öyle yağma yooook!...

Moda kralının günlük emri: «Mini etekler ayrılp atılacak, yerine pantolon gelecek!»

Ne olduysa, biz erkekler oldu arada. Bundan sonra pantolon çatalı seyretmekten kurum bağlayacak içimiz. Kadınlar sevindi mi dersiniz modanın bu emrine? Sevinse sevinse ancak ince bacaklı mini kızlar sevinecek!

Her şeylerini gözlerimizin önüne bütün çıplaklığıyla serip hayâl gücümüzü öldürmek isteyenler yandılar. Bu kapalılık içinde hayâl gücümüzü yeniden işletmeye, geliştirmeye başlayacağız demektir. Erkeklik, biraz da yoksunluğu, erkekçe sineye çekmek anlamına gelmez mi!...

Yaaa, işte böyle!..

RAFADAN LAFLAR

«Ninni söylemekle memleket idare edilmez.»

Nihat ERİM (CHP)

Elbette... Ninniden önce altını almak gerekir, kundak yapmak gerekir. Mamma vermek, meme vermek gerekir. Bütün bunlar ahlak görevidir. Ve sanırım bu konuya ana muhalefet partimiz eğilmelidir.

«Batı ülkelerinin bugünkü seviyelerinden 249 yıl geriyiz.»

TÜRKES (MHP)

Hay Allah, ne yapsak acaba?... Oysa ilerlemek için az gayret harcamadık... Şapkayı attık, başımıza kalpağı mı takmadık; Altav ile Ergenekon arasında dolmuş seferleri mi yapmadık; komandolar kurup fakülteler mi basmadık?... Aradaki açığı kapatamıyacak bu bizim suçumuz değil, Batı'ların hatası... Hep gittiğimiz yönün aksini seçiyor köröla-sı!

«Seçim kazandırıcı vasıtaları iyi bilmek gerekir.»

Devlet Bakam ÖZTÜRK

Bu nedenle TRT tasarısı hemen kanunlaşp yürürlüğe girmelidir. Aksi halde seçim sonuçlarına güvenilmemelidir. Değil mi efendim? ***

«MP'de adam yok derler ama, biz her şeyden önce namusluyuz, dürüstüz.»

BÖLÜKBAŞI

Bırakın öyle desinler. Yüzde yetmişinin okuma yazma bilmediği bir ülkeye, adam olmakla namuslu

olmanın birbirleriyle ilgisi bulunmadığını nereden bil-sinler? ***

«Türkiye'de İki Türkiye var.»

DEMİREL

Evet. Birinde dünya nimetleri tadılıyor, diğerinde ağza atılacak bir lokma kuru ekmecek aranıyor. Biri cennetin bir parçası, diğeri tarih öncesinin hatırası... Sözlün kıyası, Ay'ın iki yüzü gibidir canım. Birinde gözler kamaşır, diğerinde gündüz bile insan yolunu şaşırır!

GÖZ UCUYLA OLAYLAR

HİÇ DURMA!

«Kullanışlı, modern, dayanıklı, tutumlu, güzel!»

Bul böylesini, hiç durma evlen! Bu niteliklerin bir buzdolabı reklamından alındığını bile düşünme! Ö-nümüz yaz!

YÜZÜN KARASI

İrk ayırımına karşı olan kalb trampacısı Doktor Barnard:

«Bizler, siyah ırktan olan meslekdaşlarımızın yüzüne bakamıyoruz!» demiş.

Beyaz ırktan Gina'ların, Sofia Loren'lerin yüzlerine bakmak dururken!

BİR SAPIK

Amerika'da Boston Müzesine gizlice giren bir sapık, müzede ne kadar ka-

— Bizim manav yine Toto oynamış karıcığım!..

dın resmi varsa her birine sakal, ne kadar erkek resmi varsa birer boynuz kondurmuş!

Bu iş, olsa olsa başarısız bir ressamın işidir, diyorlar Amerika'da.

Bize göre de öyle! Yalnız ressamlıkta değil, erkeklikte de başarısız bu adam! Öyle olmasa kadınlara sakal takıp kendi cinsinden bir yaratık haline sokmaya kalkışır mıydı!

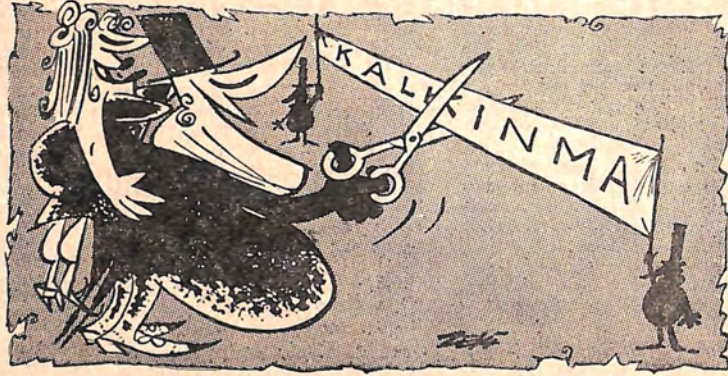
Ya boynuz, öyle mi? O da becerikli erkekleri kısıknıp beceriksizleri suçlamak için!...

NERDE O BURUN?

Türkiye'yi gezip dolaşan bir İngiliz muhabiri:

«Havada bir ihtilâl kokusu var!» demiş.

Doğrudur belki! Ama biz hep bu Nisan Mayıs aylarında nezle olur, hiç koku almamız!

— Kes koçum... Keees!..

BOZULMAK VEYA BOZULMAMAK

Gözlüklü, pijamalı baba, radyonun çaldığı müziğe uyup çarpılarak şeyk yapan, uzun saçlı oğluna bozuk bozuk baktı:

— Şempanze, dejenere kerata...

Oğlan sırtı:

— Fasulye mi?... Ziyat olmuş kız, kendini

aldatan adama bozulmuş

bir sesle ağlayarak sordu:

— Şimdi ben ne olacağım Rıfkı?... Adam bir sigara yaktı:

— Elbet bir şey düşü-

rüz canım... Yoldaki adam üstüne zifos

sıçratan taksi şoförüne bozularak bağırdı:

— Öüne baksana bel!.. Üstümü berbat ettin...

Şoför pencereden pişkin

cevap verdi:

— Bozulma ağbi, iki sa-

bun süreriz... Maçta, seyirci kendi ta-

kımının oyuncusuna ihtar

veren hakeme bozularak

avazı çıktığı kadar haykırdı:

— İnek hakem!... Hakem, oyuncuya parmağıyla dışarısını gösterdi:

— Çık dışarı...

Kadın, kocasının verdiği

maaşa baktı.. bozuldu:

— Bu parayla ancak stü-

dîrülür...

Koca omuzunu silkti:

— Biz ne yapıyoruz?... İ-

dare et!... Genç kadın, bacaklarına

revaniye bakar gibi bakan

herife sinirli sinirli söy-

lendi:

— Terbiyesiz!...

Adam yılmış yılmış sı-

rttı:

— İki yumurta kırarız

abla... Biri gişede bilet bulama-

yınca, karaborsacıya bo-

zuk bozuk baktı:

— Fırsatçılardan vatan-

daş vakit yok ki!... Karaborsacı, adama so-

kuldu:

— Koltuk var, verelim

mi ağbi?... Muhalefet kürsiden ikti-

dara bozularak bağınyor-

du:

— Anayasa'yı ihlâl ede-

cek bu kanunları çıkara-

myacaksnız!... İktidar rahat ve pişkin

gülmüsed:

— Çoğunluk bizde... Bo-

şuna bozuluyorsunuz!..

Suavi SÜALP

Tarhi olaylar serisi : I — (31 Mart olayı)

Belesten Ankara'ya gitmek için

BİZ çok çektik beyim, çok... Bizim zamanımızda oyunculuk, şimdiki gibi değildi... Nerdeee? Çok çektik, çok...

1930-31 yılları olacak... Geçmiş zaman, tarihi tam aklımda değil. Bizim heyetle «İ.....» da çalışıyorduk. Bunca yıllık oyuncuyum, hiçbir yerde orda kaldığımız kadar uzun kalmadık. İki yıla yakın zaman kaldık orda. İstesek daha da kalırdık, ama heyet dağıldı. Orda o kadar çok tutunmamızın sebebine gelince, ora insanı bir acııp beyim, ağlamaya çok düşkün, ille de ağlayacak... Tiyatroya gelince ağlatabildim mi bol bol, verdiği parayı helâl eder, ertesi akşam yine ağlamaya koşarak gelir.

Ne oynayacağımızı her akşam, o yuna çıkmadan önce ben ayarlardım, çünkü artık dağarcıkta eski oyunlar kalmadı. Ne oynayacaklarını anlatıyorum arkadaşlara kısaca, çıkıyoruz sahneye... Bazıları, ikinci, üçüncü perdede, ne yapacaklarını unutup, bana soruyorlar. Yahu, ben nerden bileyim, benim aklımda mı? Anlatmışım bişey, sonra unutmuşum... Kendi rolümü unuttuğum bile oluyor. Uydur, uydur, artık ben de yalan dolan tükendi.

Ya yoksul kızla zengin oğlan birbirlerini severler, ya zengin kızla yoksul oğlan... Zenginın anası babası evlenmeyi engeller. Seyirci de, ağlar da ağlar...

Bir gece yine sahnede. İkinci perdenin ortasında, seyircilerin arasından bir adam ayağa fırlayıp bağırmağa başladı:

— Burda polis yok mu? Tiyatro diye menfi propaganda yapıyor, milletin içine kılık sokuluyor. Böyle piyes oynayamaz... İndirin! Kapatın perdedi!

Bir nutuk attı... Adam, oyunu yarıda kestirecek. Gözyaşları içindeki seyirciler, içlerini çeke çeke:

— Devam etsin! İsteriz!... diye bağışmaya başladılar.

İyi ki, savcı da oradaymış. Kalktı:

— Oyun yarıda kesilmez, perde kapanmaz. Oyun biter, bir şikâyeti

olan varsa, ilgili yere bildirir... dedi.

İşte bu hava içinde üçüncü perdeye başladık. Bütün arkadaşlar öyle sinirlenmiş ki, artık hepimiz birden oyunu unutmuşuz. Benim iyice tepem atmış, çıktım sahneye, ama ne söylediğimi bilmiyorum... Açtım ağzımı, yumdum gözümü... Artık oyun moyun yok... Ben böyle yapınca arkadaşlar da costular, verip veritiriyoruz. Ama alkıştan da neredeyse tiyatro yıkılacak... Sabaha kadar konuşsak, seyirci daha, aman bitmesin, diyecek. O üçüncü perde sürmüş iki saat...

Perde kapamınca polisler, o bağırın adam, doluştu kulise... Biz öyle candan, ciğerden içimizi döküp konuşmuşuz ki, o şikâyet eden adam da dayanamamış, iki gözünü iki çeşme hem ağlıyor, hem de bir yandan burnunu çekerek:

— Müsaade edilmemeli... Yasaklanmalı!... deyip duruyor.

Ertesi gün, savcı bizi çağırdı:

— Yahu, ne yaptın? dedi.

— Ne yaptım? dedim.

— O adam, ilk bağırınca kadar sözlerinde hiçbir suç yoktu, ama ondan sonra söylemediğini bırakmadın... N'olacak şimdi?

Demek ben o kızgınlıkla ipin ucunu kaçırıp, içimi dökmüşüm. Neyse, seyircilerden tanıklar, şöyledir böyledir, dediler de kurtulduk. Bunun üzerine bizim tiyatro seyirci almaz oldu. Vali de merak etmiş, bizim haberimiz yok, bir gece oyuna gelmiş. Oyundan sonra:

— Vali çağırıyor... dediler.

Ödüm patladı, korkudan titreyerek valinin yanına gittim. Vali de bir hoş adammış:

— Aferin oğlum, dedi, çok iyi yapıyorsun... Bu milletin ömür boyunca, hem kendisinin, hem anasının ağladığı yetmiyor, bir de tiyatroya gelip ağlamak için üste para veriyor. Ağlat ağlatabildiğin kadar... Belki ağlaya ağlaya aklınız başınıza gelir...

Artık bir zaman sonra öyle oldu ki, beni gündüz sokakta görenler birbirlerine gösterip:

— İşte, o zengin namussuz herifin kızını vermediği için dün gece intihar eden adam... diye fısıldaşarak, ağlıyorlar. Nerde olursa olsun, beni gören ağlıyor. Millet kendi derdini unutmuş...

Evet, biz orda daha yıllarca kalıp, insanları daha çok ağlatarak paralarını alırdık ama, neye yarar ki, bu bizim tulûatçı milleti, göçebeler gibi gezgincidir. Orda burda bir zaman sürüttükten sonra, paralar suyunu çekti. Sivas'ta heyet de dağıldı. Şarkıcılar, varyeteler hep gitti. Biz kala kala, dört kişi kaldık: adı gerekmez, Allah selâmet versin bir kuklacı arkadaş, iki kadın oyuncu, bir de ben... Sivas'tan dört yaşlı eşek aldık ucuza. Eşeklerden ikisine kukla takımlarını, takım taklavatı yükledik, öbür ikisine de kadınlar bindi, biz de yaya olarak eşeklerin ardına düştük... İlk vardığımız ilçede kukla oynatıp da geçeneceğiz. Ama para da kalmadı, ilçeye girdiğimiz zaman cebimizde meteliğimiz yoktu artık... Önce ilçenin tek hanına yerleştik. Arkadaşlar handa kaldı. Ben izin almak için doğru kaymakama gittim.

Kaymakam:

— Kaç kişisiniz? dedi.

— Dört...

— Kaç kadın?

— İki...

— Öbürleri de gelsin, önce hepimizi bir göreyim de ondan sonra...

Kaymakamın niyetinin bozuk olduğunu anladım. Hana dönüp kuklacı arkadaş:

— Bu kaymakamın niyeti bozuk, gel, biz şuradan, para vereceğiz, diye iki çingene karşı bulalım, kaymakama götürüp, işte bunlar, diyelim de, kadın oyuncularımız kurtaralım... dedim.

Kuklacı:

— Olmaz öyle şey, nasıl olsa anlaşılır, sonra rezilliği çıkar... dedi.

Biz dördümüz kaymakama gittik. Kaymakam, bir zaman kadınlara alıcı gözle bakıp hoşbeş ettikten sonra, öbür üçünü hana gönderip, beni ahkoydu:

— Ben size izin veririm ama, o sarışın kadınla bu gece kalırsam... dedi.

Korktuğum başıma geldi.

— Aman kaymakam bey, etme eyleme, ehli ırz ve ehli namus kadındır, şudur budur diye yalvar yakar olduysam da, şuncacık acıma duymayıp:

— Eh, siz bilirsiniz, yoksa izin vermem... dedi.

Yahu, ne yapacağız, dördümüz de açız düpedüz.

— Gidip sorayım, dedim.

Hana dötüp, kuklacı arkadaşla anlattım.

— Elbet burda namusumuzu koruyacak biri bulunur, hadi candarma komutanına gidip anlatalım, dedi.

Gittik candarma komutanına. Ya kışıklı, yiğit bir yüzbaşı. Anlattık.

— Siz gidin kaymakama, peki, olur, deyin. Oyunu verin. Oyundan sonra söyleyin, bana gelsin.

Oh... Bir sevindik. Komutan bey tuzağı kurup, kaymakamı suçüstü bastırarak.

Gittim kaymakama:

— Dediginiz oldu beyim, dedim, gece oyundan sonra hana buyrun, istediğiniz hanım odasında sizi bekleyecek.

İzin kağıdını şıp diye imzaladı. Biz de oyun vereceğimiz kahveyi tuttuk. Bir işlem eksik kaldığından bir daha kaymakama gittimse de, yerinde bulamadım. Odacısı, kaymakamın uyumaya evine gittiğini söyledi. Besbelli, dinlenip, tavlansın, yağlansın, yağlansın öyle gelecek kadına.

Neyse, biz gece oyunumuzu verdik, hana döndük. Ama bizim kuklacı arkadaş, istim üstünde vapur kazanı gibi, ağzından, burnundan füsüs füsüs buğu salarak, koridorda homurdana homurdana dolaniyor.

Candarma komutanının dediği gibi, biz odayı hazırlayıp pusuyu kurduk, kadın da av yemi olarak alesta beklemekte... Derken, kaymakamın odacısı elleri, kolları dolu geldi:

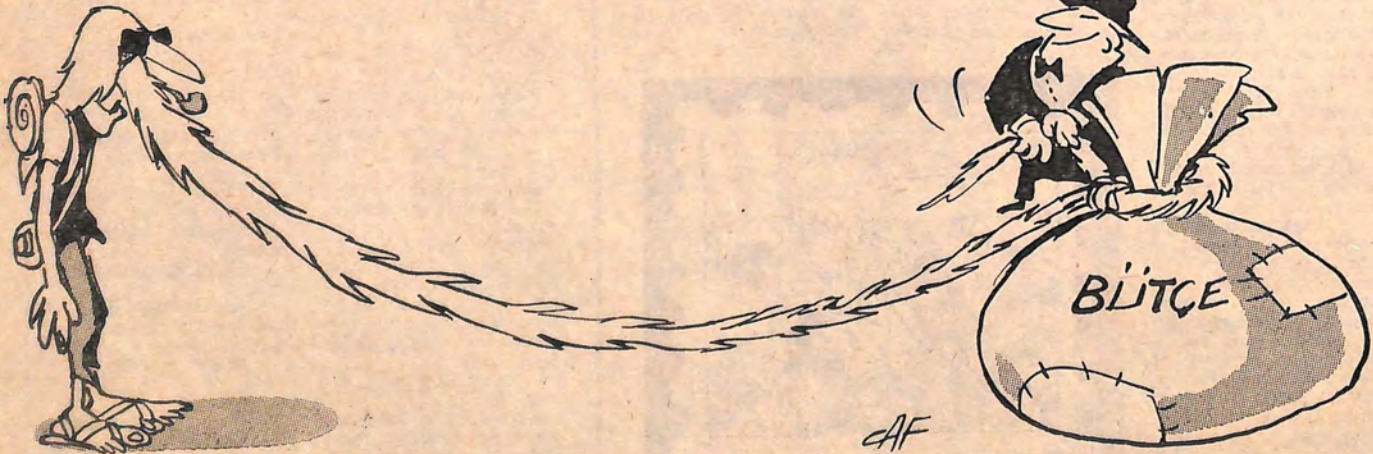
— Bunları kaymakam bey gönderdi.

Üç şişe rakı, kızarmış iki tavuk, meyvalar, daha da neler, neler... Kadın, aldı bunları odaya, bekliyor.

Evet, kaymakam da geldi, yanında bir kişi daha... Yanındaki neyin nesi, bilemedik. O da, belki, öbür kadın boşta kalıp üzülmesin diye olacaktı.

Kaymakamla adamı geldi, kapıya dayandı. Aman bre yüzbaşım, ye-

Bütçe açığını kapatmak için turizme önem verilecek. — Gazeteler —

Yazısız

ayna

Semih Balcıoğlu

- De Gâulle 'ün şoförü : "Patronumu anlamadılar.. dedi ve görevinden istifa etti -

YAZISIZ

- T.R.T. için mecliste yumruklar konuştu.. -

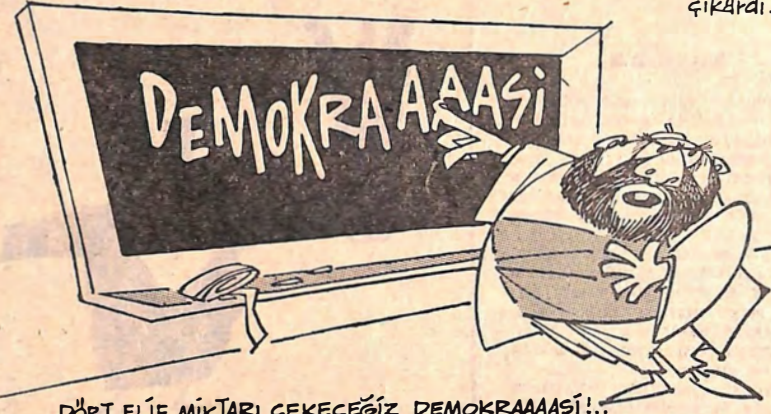

- Paramızın değerinin düşüşü için tedbir alınması istendi -

YAZISIZ

- Yargıtay Başkanı İmran Öktem'in cenaze töreninde gericiiler olaylar çıkardı.. -

- DÖRT ELİF MİKTARI ÇEKECEĞİZ DEMOKRAAASI!..

tiş!... Yoksa ırz, namus elden gidecek... Ve yetiştii ytlzbaşı.

- Hayrola kaymakam bey, bu saatte buralarda? dedi.

- Kontrola çıktım, dedi kaymakam.

- Artistleri mi?

- Evet...

- Demek, artistleri gece yarısı kontrola tüccar Hasan'la çıktınız?

- Evet...

- Ya bu rakolar, tavuklar, neyin nesii, kontrol için mi?

İşler tam yolunda gidip dururken, bu bizim kuklacı arkadaş, kendini tutamayıp da birden kaymakamın suratına şaaap diye bir tokat indirmez mi!... Tuh Allah lâynğını versin, bir çuval inciri pisletti. Tutun, yakalayın, derken kuklacıyı çalyaka ettiler. Bak şimdi, hakhyken haksız duruma düşmek diye işte buna derler. Yaptığı yetmezmiş gibi bir de, işi siyasete döküp ileri geri konuşmaya başlamaz mı!...

Bunu yakalayıp götürdüler. Geceyi karakolda geçirdi. Ertesi günü bizi de çağırıp, bunu sorguya çektiler.

O gün öğleden sonra, candarma komutanı:

- İşler kötüye gidiyor, dedi, siz bu kaymakamdan dâvacı olmaktan vazgeçin de, cezayı ucuz atlatın. Kaymakamı tokatlayanın cezası ağırdır.

Kuklacı arkadaş dâvasından vazgeçti, kaymakamla dalaşmasından otuzbeş gün hapis yedi. O hapiste, ben iki kadınıla kala kaldım. Eşek-

Ne solcuyuz, ne sağcı...

Bu düzende eğer sen mutluluklar dilerseñ; Yiyip içip, yatıp da rahat etmek istersen; Muradına erersün yağcılığın bilersen...

Söyle, kimin vicdam kimden olmuş dâvacı?... Ne solcuyuz, ne sağcı; yalnız yağcıyız yağcı.

Yağcılık sayesinde koltuğa oturursun. Yağcılık yapmaz isen hep çalışır durursun. Yıllar yılı masanda kalır unutulursun.

Sonra pişman olur da ağlarsın acı acı... Ne solcuyuz, ne sağcı; yalnız yağcıyız yağcı.

Öğrenciysen okulda hocalarını yağla! İşçiysen işvereni sabah, akşam cilâla! Memursan âmirini hem yağla, hem fırçala!

Yağcılık yapar isen olursun hep baş tacı. Ne solcuyuz, ne sağcı; yalnız yağcıyız yağcı.

Bekârsan flörtüne çek yağı ince ince! Karınla kaynananı yağla be evlenince! Yağ çek avukatına boşanmaya gelince!

Kadınla erkek yağcı, oğlan yağcı, kız yağcı. Ne solcuyuz, ne sağcı; yalnız yağcıyız yağcı.

Büyüklerimiz tabii her şeyi iyi bilir. Onların fikirleri önceden önce gelir. Büyüğün makamına göre yağlar incilir.

Yerinde yağlamazsan sonra yolarsın saçı. Ne solcuyuz, ne sağcı; yalnız yağcıyız yağcı.

Köprüyü geçene dek dayı dersin ayıya; Saysan ne var armudu adam diye sayıya... Yükselirsin hayatta hep yağlaya yağlaya.

Çünkü insan oğlunun yükselmektir amacı. Ne solcuyuz, ne sağcı; yalnız yağcıyız yağcı.

Mukadder ÖZAKMAN

lerden üçünü yok pahasına sattım. Kalan eşeğe de kukla takımlarını yükleyip, köy köy dolaşıyorum, köylerde kukla oynatıp, yumurta, tavuk, un filân toplayarak onları geçindirim.

Kuklacı arkadaşın hapisliği bitti. Ordan çıktık, gidiyoruz. Buna sordum:

- Ulan, Allah cezası versin, herifi niye tokatladın?

- Kendimi kaybettim kardeş, kanıma dokundu, birden tutamadım kendimi, patlattım tokadı...

- Hadi tokadı anladık, ya ne diye lâfı siyasete getirip ileri geri konuşmaya başladın?

Neden olduğunu anlattı. Bir zamanlar cezaevinde siyasî sanıklarla birlikte bulunmuş. O zaman bunları trene bindirip Ankara'ya göndermişler.

- Şunun için öyle dedim ki, diyor yani bize sen karışamazsın, Ankara'daki büyükler karışır, demeye getirdim. Çünkü ben gördüm, bu siyasî sanıklara insan gibi davranıyorlar. Bizi buralarda sürüm sürüm süründürürler diye öyle dedim ki, trene atıp Ankara'ya yollasınlar. Beleşten Ankara'ya gidebilmek, buradan kurtulmak için öyle dedim...

Orası senin, burası benim, uğraya dura, kadınlar varyete yaparak, şarkı söyleyerek, biz de kukla oynatarak İstanbul'a kapağı attık da, canımızı kurtardık.

Yaa beyim, biz çok çektik, çok... Bizim zamanımızda oyunculuk, şimdiki gibi değildi... Nerdeee...

Aziz NESİN

YEDİ

PAZARTESİ

Haydi canım sen de...

Koskocaman bir hafta daha bitti, huzur bozucu olaylar bitmedi. Görüşme ile dövüşmeyi çoktandır birbirine karıştırdığımızdan, memleket ringe döndü! Mecliste yumruklar konuşuyor, sokakta yumruklar konuşuyor, okulda yumruklar konuşuyor!

«Yahu bu ülkede görüşünü kelimelerle savunacak bir Allahın kulu yok mu?» derken, İnönü'nün sesi duyuldu: «Referandumun sonucu, Fransızların olgunluğuna delâlet eden bir olaydır.»

Haydi canım... Milyonlarca Fransızın oy kullandığına bakmayın siz. Ne ölen oldu, ne yaralanan... Böyle olgunluk mu olur Paşam?

SALI

Kıyaslama

Yapılan bir ankete göre «Keyfine en düşkün millet» olarak birinciliği Amerikalılarla Macarlar paylaşıyor, klâsmanda önemli yeri olan Belçikalının iş ve uykusu saatlerinden arta kalan zamanı nasıl değerlendirildiğini şöyle sıralıyor anketi düzenleyenler:

«Günde iki saat altı dakika radyo dinler. Bir saatini sosyal faaliyetlere ayırır. Oniki dakika gezer. Altı dakika spor yapar. Yarım saat çene çalar. Oniki dakikasını sinema ya da tiyatroya verir, yirmidört dakika dış geziye çıkar.»

Yukardaki rakamları okurken, gülmekten kendimizi alamadık. Şu saçmalığa bakın siz... Adam oniki dakika gezip, yarım saat çene çalması için «Keyfine düşkün milletler» klâsmanına girmiş.

Birader madem böyle bir anket yapmaya kalkarsınız, neden bizi kulak arkasına atarsınız? Keyfin daniskası burada... Öyle bir sistem kurmuşuz ki, her şeyimiz keyife bağlı. Suyumuzun akması, Sular İdaresi'nin keyfine bağlıdır. Elektrikimizin yanması, İETT'nin keyfine bağlıdır. Keyfi gelirse, Temizlik İşleri çöplerimizi toplar, Belediye Zabıtası fiyat kontrolüne çıkar...

Kişi olarak da öyleyizdir. Neşeliyse, «Keyfim geldi» deriz. Somurtkânsak, «Keyfim kaçtı» deriz. İşimizze karışana, «Keyfinin kâhyası mısın?» diye dikleniriz. Şoförümüz, keyfi istediği için arabasını dilediği yerde park eder. Esnafımız keyfine uygun fiyat ister. Öğrencimiz, keyfine göre okuduğu fakülteyi ya işgal eder, ya boykota gider. Politikamız keyfine uygun nutuk çeker.

Uzun lafın kısası yeryüzünde sadece bizim keyfine en düşkün millet, bundan ibarettir keyfiyet!

ÇARŞAMBA

Farkı yok ki...

İçişleri Bakanı Sükan, gösteri ve yürüyüşleri televizyondan seyretmeye başlamış.

Diğer seyircilerden bir farkı kalmadı desenize... O da olaylara sadece bakıyor, biz deli...

PERŞEMBE

Ükelere göre

Her şeyde olduğu gibi olayların ve sorunların önemi de ulusların yapısına göre değişiyor. Örneğin bir Fransız için gülmümüzün en önemli olayı De Gaulle'in istifa etmesi, en önemli sorunu ülkenin yeni başkanlık seçimlerine gitmesidir. Bir İngiliz için, İrlanda'nın bağımsızlık is-

GÜN

temesidir. Bir Alman için, iki Almanya'nın birleştirilmesidir.

Bize sorarsanız bugün bir Türk'i en yakından ilgilendiren olaylar Türkân Şoray'ın burnu ile AP'li Bağcıoğlu'nun Mecliste tokat yiyip yemediği meselesidir.

Gazete sayfalarından, iş yerlerine; kahvelerden, aile sohbetlerine varıncaya kadar hepimiz her yerde bu konuların tartışmasını yapıyoruz.

— Türkân Şoray estetik ameliyatla burnunu düzelttirilmiş.

— Düzelttirmemiş canım... Sinozit tedavisi için doktora gitmiş.

— Pekâlâ düzelttirmiş işte! Falan gazeteyi görmedin mi? Birinci sayfada eski burnu ile yeni burnunun yanyana fotoğraflarını koymuşlar.

— Ben filanca gazetede okudum. Yalanlıyor söylenenleri.

— Falanca filanca gazete de, «Şoray'ın hangi burnu daha güzel?» diye halk arasında bir anket düzenlemiş.

— Bilmem... Sen şeyi okudun mu?... CHP'li, AP, milletvekillerinden birini tokatlamış.

— Yalanmış. Tokat yediği söylenen milletvekili Meclis Başkanından, tokat sesinin basın locasından duyulup duyulmayacağını tesbiti için bir komisyon kurulmasını teklif etmiş.

— Yemiş!

— Yememiş!

— Burnu değişmiş!

— Hayır değişmemiş!

Kimin umurunda iç ve dış sorunlar? Milletçe kafa yordığımız konu şaklayan tokatlarla, değişen burunlar!

CUMA

Bazan olur

Bir milyon liralık kaçak eşyayı sakladıkları evin kapısında yakalanan kaçakçılar, ne yaptıklarını soran polislere, «Hava alıyoruz» demişler.

Eee, her zaman para alınmaz, hava alındığı da olur. Bu da bir nevi kumar. Bazan milyonlar vurur, bazan modern cezaevinde paşa paşa oturursun!

CUMARTESİ

Belli

Umut yorduk ya, kesinlikle bilmiyorduk. Neyse açıkladılar da, bizi önemli bir tertinden daha kurtardılar. Dünyanın en büyük ve en ağır parası işveçte imiş.

En küçük ve en hafif parası da şüphesiz bizde...

Mübareğin gelmesiyle uçuşması bir oluyor, metelik kalmıyor cebimizde!

PAZAR

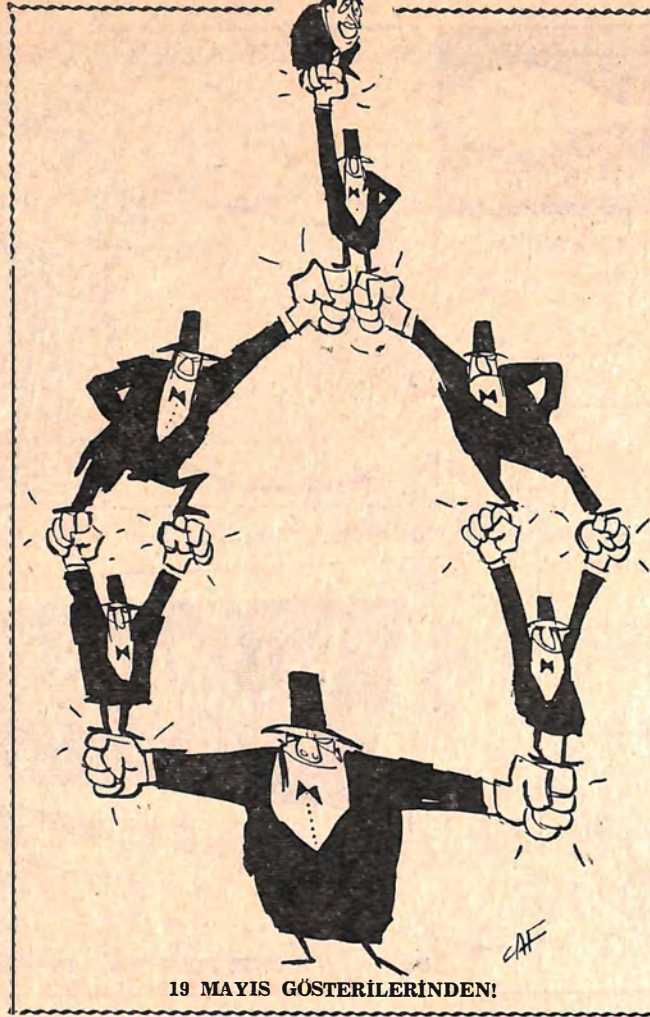
Masrafa yazık

Amerikan firmalarından biri, bir milyon ikilyüz ellibin lira harcayarak bir robot at yapmış.

Haberi okuduk da, yapma atın sahici attan üstün olduğu tarafı bulamadık.

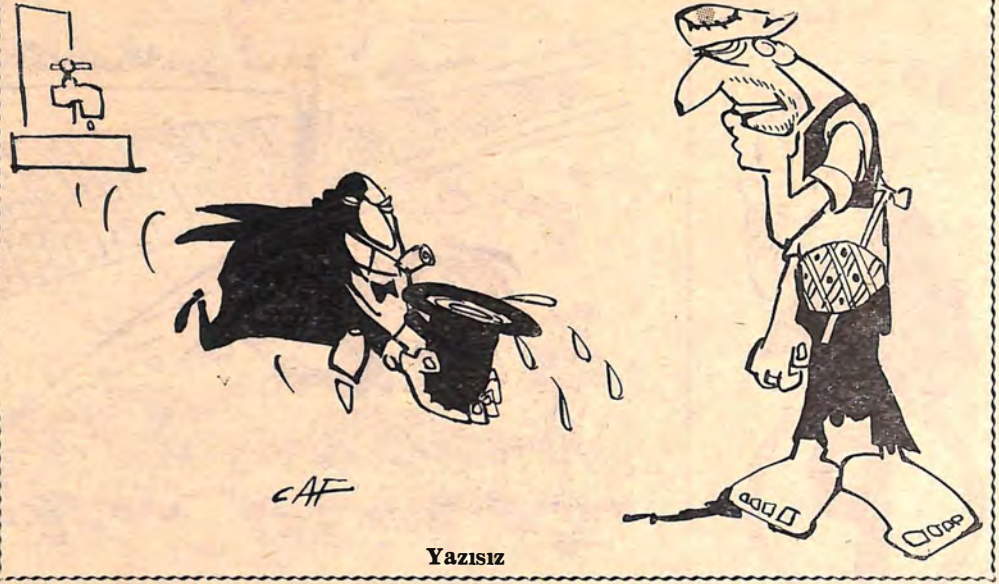
Yok efendim koşuyormuş da... Bildiğimiz atlar da koşuyor. Merdiven çıkıyormuş da... Her at çıkabilir merdiven. Çifte atıyormuş da...

Bırakın Allah'a şükür, masrafa yazık! Arabaya koşarım desen, koşamazsın. Küteleri yükleyip sebzecilik yaparım desen, yapamazsın. Yarışa sokarım desen, sokamazsın. Üstelik ne sucuk olur ne salam, güme gider paralı!

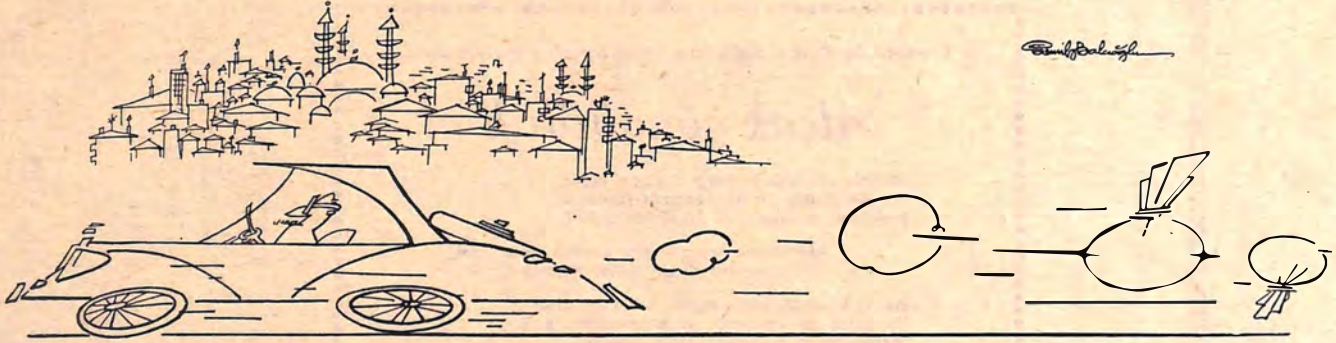
**Dört
imzadan
dört
çizgi**

1970'de köylü suya kavuşacak. — Gazeteler —

Yazısız

Yeni otomobil fabrikaları kuruluyor. — Gazeteler —

Yazısız

Piyasadaki hileli sabunlar kellik yapıyor. — Gazeteler —

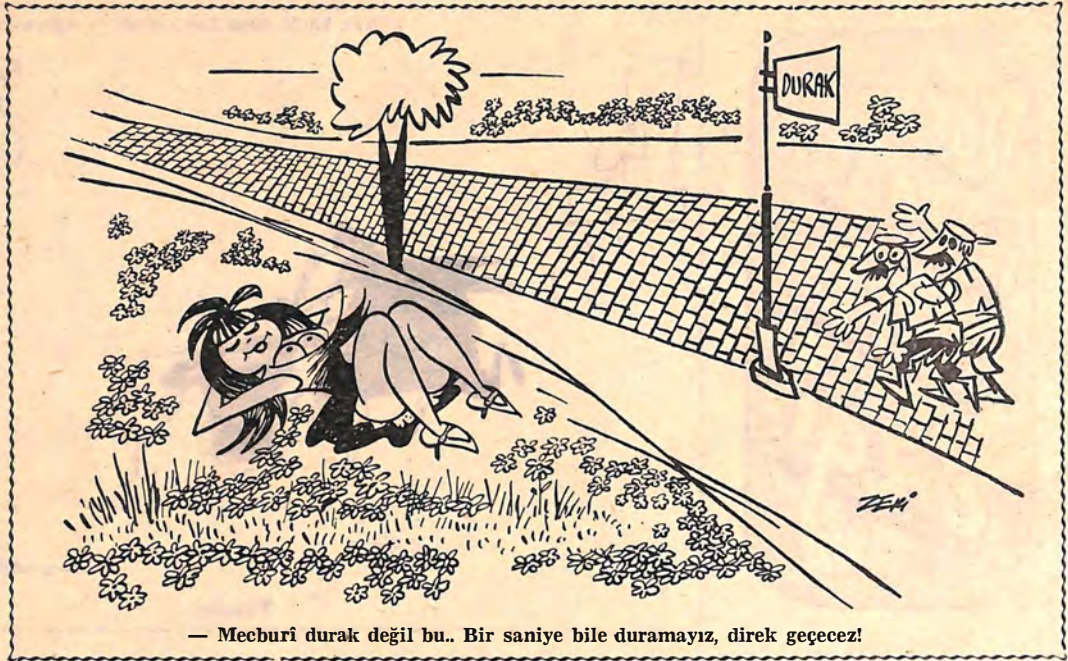

Yazısız

— Sabun aldım da, şu «Beatnik» üzerinde tecrübe yapacağım!..

Belediye, otopark yerlerinden
gelir sağlamayı düşünüyor.
— Gazeteler —

— Mecburi durak değil bu.. Bir saniye bile duramayız, direk geçeceğiz!

Rahmetli Salâhittin Kutlu'nun yayınlanmamış şiirlerinden :

Alçak gönüllülük

Şehirde hödüklesir sarp dağların efe'si,
Söz bir Allah bir lafı eskinin felsefesi.
Zengin bir birebirdir iş görmekte nefesi,

Herkesten saygı toplar olanlar dolu cebi,
Böyle keçiye denir Abdurrahman Çelebi.

Bağır, kudretli tanıt sağda, solda kendini!
Bu çağın ya aldatınak, ya aldanmaktır dini.
Dindar geçin kaçırma öğleyi, ikindini,

Ama bunun da vardır bir erkânı, edebi,
Hemencecik olunmaz Abdurrahman Çelebi.

Kışın oda bulmak zor, karyolalı, sobalı.
Parmak yalamak için önce tutmalı balı.
Kürklü seni beğenmez, istemezsin abalı,

Kırk arşın atlamaya saha yaptın Halebi,
Çoğu zaman geçidir Abdurrahman Çelebi.

Doğru sözdür evdeki pazar çarşıya uymaz,
Sen de elâlem gibi ol biraz vurdum duymaz.
Sular uyusa bile alacaklı uyumaz,

Transatlantik sanma çaptan düşmüş şilebi,
Uyuz keçiye deme Abdurrahman Çelebi.

Köye gidin Bakanlar köyler bir kaç adımlık,
Bütün ürünlerine âriz olmuş hadımlık.
Banka kredileri yardım değil, tadımlık.

Sıkıntı denizinin ne eni var, ne dibi,
Belki sizi sanırlar Abdurrahman Çelebi.

Salâhittin KUTLU

— Merak ediyorum, bakalım

TRAFİKZEDE!

— Arada bir «Ah! Of! Ölüyorum!» diye bağırma

Lokantacılar zam istiyor. — Gazeteler —

Salp

SEN, KIZ İSTE BİZDEN!

İki üniversiteli, kiralık bir oda arıyorlardı. Ziline dokunduk-
lar bir kapının. Çıkan kadına:

«Sizde boş oda olduğunu işittik de..» dediler.

«Var ama...» dedi kadın, «Biz kız öğrenci istiyoruz!»

«Kolay!» dediler, «Hele biz eve yerleşelim, size istediğiniz ka-
dar kız!...»

BİZ ŞAIRLER...

«Şaraptadır hakikat»
Denmiş vaktin birinde
Ararız gerçekleri
Hep kadehin dibinde.

ARAYAN BULUR

Eh, en sonra oldu
Dileği çırpının da.
Sıcacık bir yer buldu
Kendine fırında!

ARMAĞAN

Semer koydular katıra
Olsun, dediler, hâtıra!

TEMBEL!

Bakın şu testiye be!
Her gün yanımda, gölgede!

İŞİTİLMEDİK BİR OLAY

Oturmuştuk bir gün masa başına
Bir arı kondu Şefin kaşına
Biri eliyle ariya saldırdı
Dediler ki Şefine el kaldırdı.

KAYNANA

Elleri belinde,
Gözleri gelinde.

ARKALI ADAM

Dostum var benim, Bakan
Var mı bana yanbakan!

TEZCANLI KIZ

Tez giyinir,
Tez kuşanır.
Tez evlenir,
Tez boşanır.

T. R.

ne kadar ileri gidecek!..

Suatyalar

mayalım, seçmenler camdan bakıyorlar!..

— Bir çiçekle bahar olmuyor
azizim!..

Politikaya uygun evlenme

BURHAN ESEN

YAŞ kırka merdiven dayayınca, bekârlığı kişisel problem olmaktan çıkmış siyasi sakinçaların sınırına girmişti:

— Evlenmez, çünkü evlilik müessesesine karşı...

— Özel düzenini değiştirmeden önce, genel düzenin değişmesini bekliyor.

— Okuduğu kitaplara göz atarsanız, niçin bugüne dek evlenmeye yanaşmadığını daha iyi anlarsınız...

Bizim bekârlık, ideoloji çatışmalarının kaldırımlara düştüğü şu günlerde daha göze batar hale gelmişti. Bütün kasaba halkı işini gücünü bırakmış, benim hangi sebepten ötürü bekârlığı seçtiğimi araştırmakla meşguldü...

Bir gün çalıştığım dairenin müdürü beni odasına çağırtmıştı:

— Önce şu kapıyı sıkıcana ört!...

— Örttüm, müdür bey...

— Sürgüsünü çek.

Sesini yavaşlatarak konuşmaya başladı:

— Ne zaman evleneceksin, evladım?

Bizim bekârlık şimdi de resmi kovuşturmayla konu olacağı benziyordu. Kayıtsızca omuzlarımızı silktilim:

— Bilmiyorum!...

— Yaşını başını almışsın Saçlarına kır düşmüş. İş güc sahibisin. Bugüne kadar bekâr kalışının bir sebebi olmalı...

— Evet, var...

— Kimse duymasın, yavaşça söyle!... Evlenmene mâni olan kim?

— Hükümet!...

— Vay... vay... Demek kulağıma gelen söylentiler doğru. Hükümet nasıl mâni oluyor evlenmene?...

— Personel Kanununu 20 yıldan beri çıkarmamakla... Maaşım kendime zor yetiyor. Evlenip de elin

kızının başını ne diye derde sokayım?

Müdür bir süre kel başını kaşdı:

— El kızını düşünürken başın derde girecek, haberin yok! Acele evlenmen gerekiyor. Hem de yıldırım nikâhı ile...

— Bu kadar acele ile, beni zıfaf odasına girmeye zorlayan sebebi anlayamadım, müdür bey...

— Bekâr kalışın, üstelik toplumcu eserler okuyuşun kasabada dik-katı çekmiş... Dün gece kulüpte parti başkanı yanıma sokuldu:

— Dairende bekâr bir memur var, dedi.

— Var, dedim, bugüne dek dengini bulup da evlenemedi zavallı...

— Sen uyuyorsun müdür, dedi, onun evlenmemesi siyasi sebepten.

Mevcut düzene karşı bekâr kalmakla pasif direnme yapıyor...

— Deme. başkan, dedim. Böyle bir şeytanlık düşünceği aklımın köşesinden geçmemiştir.

— Neden evlenmediğini sormadın mı hiç?

— Bir kere sordum galiba!...

— Ne dedi?

— Maaşım az, geçinemem diye korkuyorum, demişti, zannedersem...

— Gördün mü bozguncuyu... Elâlem maaşla apartmanlar kursun, özel otolar alsın, Avrupa gezileri yap-sın... Sen bir karyı besleyeme.

Yook efendim, bu kadar beceriksiz kişi devlet dairesinde barınamaz...

Müdür size onbeş gün müsaade. Ya o memur bu süre içinde evlenir, ya ikiniz birden Doğu'yu boylarsınız.

Parti başkanına verdiği mehil içinde mutlaka evleneceğine dair söz verdim. Bir dün, bir de bugün iki günü gitti... Onüç gün içinde evlenmezsen ikimiz de soluğu Doğu'da alırsız.

Ülmatom kuvvetliyd. Kıbrıs'a çıkartma yapmaya hazırlandığımız günlerde Jonson'un İnönü'ye yazdığı mektuptan daha sertti! Boynumu bük-tüm:

— Memleketin huzuru, benim auzursuzluğuma bağlı ise, yarından tezi yok evlenmek için kız aramaya başlayacağım, dedim.

Kimsem olmadıgından konu komşu paçaları sıvamışlardı. Harıl harıl kız arıyorlardı. Kaş yapayım derken göz çıkarmamak için, gözlerimi dört açmıştım.

— «Kızıl saçlı bir kız bulduk» dediler mi, hemen vetoyu kullanıyordum. Sarı saçlı... Mavi gözlü... olanlara da yüz vermiyordum.

Dünürü kadın en sonunda kız-mış:

— Değil on günde, on yılda sen kız beğenip de evlenemezsin... demişti. Armudun sapı var, üzümün çöpi... diyerekten bulduklarımızı beğenmi-yorsun.

— Hanım, diyordum, bu senin bildiğin evlenmelerden değil. İşin için-de siyaset var. Kızı yalnız benim beğenmem yetmiyor. Bütün kasaba halkına kabul ettirmek zorundayım. Bizim müstakbel hatun kuzey ırkı-na benzerse:

— Hımmmm... bugüne dek beklemesinin esbabı varmış. Aradığını bulunca gördünüz mü nasıl tıptış tıptış nikâh dairesine seğırtti... diyecekler.

Yeni Dünya'dakiler gibi uzun boy-lu, sarı saçlı olursa, üniversiteli öğrenciler karşısına geçer:

— Go... Home... diye bağırırlar. Hele imtihanları yakınsa, kitaplarını bi yana fırlatır, bizim evin önün-de her gün miting yapmaya kalkarlar.

Birkaç gün sonra çöpçatanlık işi ile uğraşan kadın yanıma seğırtti:

— Buldum, dedi, bulduum!...

— Ne buldun hanım teyze?...

— Ayol aradığın kısmet iki kapı ötedeymiş de, haberin yok! Şanlı Hacı İbadullah hocanın kızı var.

— Bu iyi, işte... diye yerimden fırladım. Beni siyaset esmasından bu fettan kurtarabilir. Kız güzel mi bari?...

— Hiçbir kusuru yok... Yalnız gözleri azıcık şehlâ!...

— Olsun baci, o kadarcık kusur kadının kızı da bulunur.

— Sol ayağı biraz aksıyormuş. Hacı babası yedi yaşıdayken Kur'anı hifzedemedi diye kaldırıp yere vurduğundan sakat kalmış yav-rucak... Vallahi anadan doğma de-ğil...

— Zıyanı yok... Kızı biz beğenecek değiliz. Politikacılar beğensin yeter!

Kusur listesi daha bitmemişti:

— Kızın yalnız bir kusuru var. Az kalsın söylemeyi unutuyordum...

— Neymiş bu dünya güzeline bir ricik kusuru?

— Sol kolu çolak... Ama Allah soldan almış, sağa vermiş... ek koluyla işlediği dantelâları gösterdiler, ağzının suyu aktı. Dikiş diker, ağız-lara lâyık yemekler pişirmiş tek eliyle...

— Kabul, hanım teyze, kabul!... diye bağırdım. Aklı başında ya. Bu, bana yeter. Zırdellilerin devlet başkanlığına yükselip, dünyayı ateşe boğduklarını görmedik mi?... Tam kasaba politikacılarına lâyık bir evlenme yapacağım.

Gerdeğe girişim, gazetelerin sosyete sütunlarında dedikodu konusu olmamıştı ama, kasabada bomba gibi patlamıştı. Ertesi gün kapım çalındı:

— Seni müdür bey çağırıyor...

— Onbeş gün izinli değil miyim?

— İzin iptal edildi. Vazife başına gideceksin...

Daireye gittiğimde, müdür aleş püskürüyordu:

— Ne yaptın sen, yahu!...

— Politikacıların emirlerine uya-rak evlendim!...

— Evlendiğin kızın babasını bili-yor musun?

— Hacı İbadullah Hoca!

— İbadullah Hoca hangi partiden?

— Partisini sormadım. Zira ben Hocayla değil, dünya güzeli kızıyla evlendim!...

— Bre sersem, aldığın kızın baba-sı düzeni değiştirmek isteyen parti-nin ilçe başkanı...

— Bize ne bundan?

— Düzenclere karşı partinin baş-kanı küplere binmiş. Yalnız daire-deki memurları değil, binayı bile Doğu'ya naklettireceğim diye bağ-ırıyor kulüpte...

— Eyvah, hapi yuttuk desene mü dür!...

— Son haber daha kötü. Civar il-çelerdeki cemaat bu evlenmeyi tas-vip etmemiş. Evlenmeyi protesto i-çin, buraya gelip, protesto namazı kılacaklarmış.

Evlenişim bekâr durumundan da-ha büyük dert açmıştı başımıza.

— Kurtuluşun tek çaresi, dedi müdür, derhal boşanmaktır. Evleni-şin kadar hızlı, yıldırım bir boşan-ma...

Eve koştum:

— Hanım, dedim, hemen boşana-cağız!...

Kızcağız hıçkırdı:

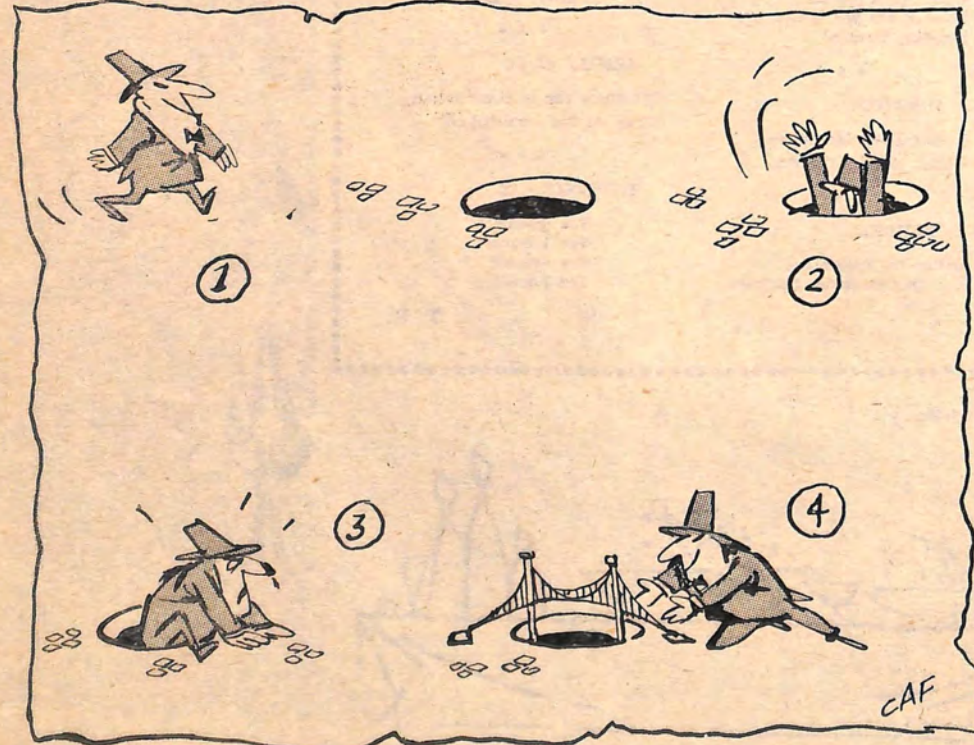
— Daha dün evlendik...

— Politika bir araya gelmemizi is-temişti. Huzurun temini için nikâh-landık. Şimdi memleketin selâmeti boşanmamıza bağlı.

— Babamdan duydum, dedi, pro-testo namazı kılacaklarmış. Kılıp giderler.

— Tel'in namazını, eğer boşanmaz-sak, benim cenaze namazı takip e-decektir. Eşyalarını topla, babanın evine dön.

Burhan ESEN

Yazısız

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1971 — YIL: 1969 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

YANI BİZ NE YAPALIM

Baskı teknolojisinin ve viski fiyatlarının çok yükselmesi, kalan balığın 35 liraya çıkması yüzünden sayfamızın fiyatını 25 kuruştan 25 kelliğe çıkarmak zorunda kaldık... Okuyucularımızın anlayış göstererek Eğlenceliği hayatları pahasına okuyacağından eminiz... Biz ne yapalım... Tekrar tekrar özür diler, elimizde olmayan sebeplerden sizlere bir kere daha kazık attığımızdan dolayı memnuniyetimizi bildiririz...

ARTIK BU YARA KAPANMALIDIR !..

TRT. YÖNETİCİLERİ «RADYONUN DÜĞMESİNİ BİZDEN BAŞKA KİMSE ÇEVİREMEZ» DEDİLER...

Mecliste TRT. Kanunu için kanlı çarpışmalar olurken dün kendisiyle bir berberde konuştuğumuz TRT. Genel Müdürü Necati Parazit, muhabirimiz Osman

ker Mücellâ Anons şöyle konuştu: «— Allo... Burası Tırt postaları... Karşınızda başpiker Mücellâ Anons... Şu anda aldığımız bir habere göre muhalefetin engellemesi devam etmekte, iktidar çanta ve sıra kapaklarıyla hücum etmektedir... Işıklar sönmüş olduğundan kimin ne yaptığı belli değildir... Beni bu işlere karıştırmayın... İki çocuğum var. Ben yazınları okurum... Yazın bir şey okuyayım... Fazla rahatsız

BİR DE SİKERE BAK...

Nuri'ye mütehakkım bir sesle şunları söylemiştir... (Cesarete bak):

— Kimse radyonun düğmesiyle oynayıp, dalgalarını karıştırmaz... Biz o dalgayı buluncaya kadar neler çıktık... Kimseye gelip konuşmayın demiyoruz... Fakat mikrofonlara çok yaklaşıp bozuyorlar... Beni sinirlendirmesinler istifa ederim ve sonra tabii Vekâlet emrine giderim... Yayınma burada son verirken şimdi sizi sipkerimize bağlıyorum.»

Postanın aniden kendine bağlanması üzerine şaşırın başpiki-

İŞTE MÜDÜR BU...

etmeyin... Yurttan sesler başlayacak... Susunuz ve bekleyiniz...»

SON DAKİKA — Son dakikada TRT'den aldığımız haber şudur: Saat 9'dan sonra Şubert'in bitmeyen senfonisi çalacaktır...

ÜSTAD NE DEDİ?

AŞKOLSUN ÜSTADA...

TRT Kanunu hakkında son sözü gene üstad Kemalettin Cevher

söylemiş ve Yakacık'taki köşkünün balkonundan kalabalığa hitap etmiştir... İşte tarihi hitap... Kâğıt kalemlerinizi çıkarıp yazın:

«— Zevki bedeni ruhumuza hitap eden TRT'nin bir gayeyi siyasiye âletli emel olması nâsı bihususu vîcoddandır... Hiçbir gafili kimse, bendenize Astik ağanınAcemkürdi aksak ikanda besmesini dinlemekten menli şiddet edilemez... Radyograf zevkîl mubayeneti iktidardan âfâde olsun, saniyen muhalefetin ibrasına şuhudet eylesin... Her iki menafilde de sadır olacak neticeî inışaflarda zarardide olacak saminiî radyo mutazarrır olacaktır. Bir bedil zevkten bizi mahrumu cemel edecekleri netice olarak derim ki, Alemlî taneder bir iki kişi, fazla kızdırmayın yoksa kıkarırım fiş!..

Eskimiş politikacılara müjde!..

DE GAULLE VE KRUCEV'İN CENEVRE'DE AÇTIĞI BOLKEPÇE LOKANTASI ADAM ALMIYOR...

Krucev pişirdi, De Gaulle hesabı yazdı...

Bir aylık rezervelerin bitmiş olduğu Avrupa'daki tek politik lokanta sâbık Rus ve Fransız başkanlarının açtığı Bolkepçe lokantası olup bilhassa spesial ve mipesial yemekleriyle politik simalara leziz yemekler sunmaktadır...

FIKRI KİM BULDU? — Lokanta açmak fikrini hem De Gaulle hem de Krucev'in bulunduğu söylenmekteyse de onlara bu fikri Johnson'un verdiği sanılmaktadır... Hatîâ Johnson da bu ortaklığa girmek istemiş fakat yemekten anlamadığı için aralarını almamışlardır...

LOKANTANIN ORJİNALİTESİ NE? — Lokanta bir parlamento şeklinde olup siyasi ve politik kişilere sabah akşam açıktır...

Yemekleri Krucev yapmakta, De Gaulle de servise bakmaktadır... Lokantanın en büyük spesialiteleri şu yemeklerdir: De Gaulle usulü horoz fırında — Spesial Krucev tarzı Rus salatası — De Gaulle fırında — Mayonezli Krucev ordöv — Tandır baş ıskara de politik — Yumurtalı ala Frans böreği — Siyah havyarlı Volga volga — İçkiler tekel fiyatına olup en çok şu içkiler revaçtadır: Sek votka — Mamıçka — Le şarap De Gaulle — Viski...

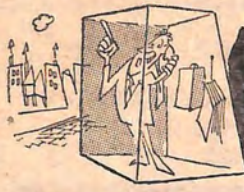
HADİSELER ÇIKTI — Tarifenin çok yüksek olmasından lokantada sık sık olaylar çıkmakta, fakat turistik tarife alan De Gaulle ve Krucev bunlara boşvermektedir. Lokantada bir öğlen yemeği tahminen 8800 dolarıdır...

Biz de her hafta bir şey veriyoruz

DIKKAT — Gazetelerin ikramiye kampanyasının çok hızlandığı şu dakikalarda yazı işlerimizin aldığı çok yerinde bir buluşla yine öne geçtik... Ne apartman, ne kumaş, ne kart, ne de yat bu buluşumuzla boy ölçüşemeyecektir... Evet sayın okurlarımız... Bundan böyle her hafta okuyucularımız istediği her şeyi kavuşacaklardır... Yarından itibaren yayımlayacağımız (ŞEY KUPONLARI-MIZI) toplayıp (Eğlencelik sayfası — Babıâli) adresine gönderin ve şeyinizi alın... Bir şey değil...

HA.. HA.. BU DA BİR ŞEY Mİ?..

Jet borçlu

— Yeraltı geçitinin doğuya bakan kapısından çıkıp dörtüyl ağzına geldin mi, sırtını «Sosyete Turşucusu» na verip, burnunun doğrusuna yürüyeceksin, demişti.

Yeraltı geçitini bulduk, Doğu kapısını bulduk, dörtüyl ağzını bulduk, fakat sırtını vereceğin «Sosyete Turşucusu» nu kodunsa bul! Turşucu tarif edilen yerde duruyor da, adı uymuyor.

«Sıkışırın ararsın» diye verdiği numarayı bulup, daldım genel telefonların birine...

— Alo, İbrahim...
Karşıdan bir bayan sesi sordu:
— Hangi İbrahim'i arıyorsunuz efendim?

Anlaşılan benim kestirme konuşmaktan aradığım ismi çıkaramamıştı kızcağz.

— İbrahim dediğine bakmayın. İbrahim beyi arıyorum.
— Evet ama, hangi İbrahim beyi?...

Çok sıkışık bir durumda olduğumdan, çene çalmaya ayıracak zamanım yoktu.

— Kardeşim, Belediye değil mi orası?
— Evet, Belediye...

— Kaç tane İbrahim beyiniz var?
— Düzinelerle... Hem yalnız İbrahim bey değil düzinelerle Hasan bey, düzinelerle Hüseyin bey, Rıfat bey, Mehmet bey, akla gelen bütün isimlerden bey var. Sizin İbrahim beyin soyadı yok mu?

Hay aksı şeytan... Soyadı var, var ama onu da ben bilmiyorum.

— Peki, nasıl bir şey?...
— Zayıf uzunca boylu da, biraz kurnalca...

— Haa, şu...
— Evet o...
— O şimdi jet servislerin birinde olacak. Ben size bir kaç numara vereyim, bir de oralardan arayın bakalım.

İlk çevirdiğim numara, jet dillekçe servisiymiş.
— Jet kalemi arayın, dediler.

Jet kalemi bulduk:
— Jet kayıt servisinden sorun, dediler.

Jet kayıt servisinden nasıl olduysa aradılar taradılar, İbrahim'i karşıma yolladılar.

— Şükür kavuşturana yahu, dedi. Nereledesin?

— Beni boşver, dedim, sen nereledesin? Bulana kadar göbeğim çatladı!

— Yaa, dedi, sorma... Jetleşme programı yüzünden, Belediye altüst oldu. Kim nerede oturacak, hangi servis hangi işi yapacak belli değil.

— Jetleştirme programı mı?
— Haberin yok mu senin?
— Yoo...

— Bakanlarımızın, millî hava yollarımızın jetleşmelerini dikkate alan Başkan, geri kalmamak için Belediyenin jetleşmesini de emrettiğinden...

— Jetleşiyorsunuz.
— Evet. Sen ne yaptın? Bize geliyorsun değil mi?

— Evi bulabilirim geleceğim.
— Bizim ev o kadar kolay bir yerde ki, bulamazsan ayıp. Tarife bile lüzum yok ya, bir kere daha anlatayım: Yeraltı geçitinin doğuya bakan kapısından çık.

— Kardeşim, oradan çıkış çok oldu, dedim. Kapıdan çıktık, dörtüyl ağzını bulduk...

— Sırtını ver şimdi Sosyete Turşucusuna...

— İşte onu veremiyorum.
— Neden?

— Turşucunun adı Sosyete değil de ondan... Jet Turşucusu olmuş.
— Allah Allah...

— Ya...
— Sahibi mi değişti acaba?
— Valla bilmem ki...

— Sen bi koşu git bak bakalım, sahibi kim? Tabelâda Ahmet Asit yazıyorsa, orasıdır.

Bizim ikiyüz liralık halı taksitinin hatırı olmasa ne adres arayacağım, ne evine uğrayacağım ama, ne yaparsın ki son seneti kırtarmak on-

dan ödünç alacağım paraya bağlı. Rüzgâr gibi esmemle, telefon kulübesine dönmem bir oldu:

— Evet, Ahmet Asit yazıyor tabelasında...

— Haa, söyle... Demek o da jetleşme programına uymuş.

— Belediyenin bile jetleştiğini duyduysa...

— Ver şimdi sırtını Jet Turşucusuna...

— Verdim.
— Yürü burnunun doğrusuna...

— Yürüdüm.
— Karşıya geçtin mi?
— Geçtim.

— Solda büyüçük bir kiraathane göreceksin. «Modern bilâdo salonu» yazar camında...

— Evet.
— Geç orayı...

— Geçtim.
— Gökkuşuğu lostra salonu...

Aklıda kalacak gibi değil.
— Yahu kardeşim, dedim. En iyisi sen bir adres versene bana...

— Adresle hiç bulamazsın, dedi. Neden dersen, bizim sokağın adı bu güne kadar tam yedi kere değişti.

Son isimlâk sırasında karşımdaki ada kaldırıncı, bir altımdaki sokak da bizimkiyle birleşti. Sen, bahsettığım lostra salonunu bul bir kere bakalım, sonra beni ara.

İnsan araya sora Bağdat'ı bulmuş. Sırtını Jet Turşucusu'na verip, yürüdüm burnunun doğrusuna. Karşıya geçtim, büyük kiraathaneyi buldum, camlarda ara ki bulasın «Modern bilâdo salonu» yazısını.

Düpedüz jet kiraathanesi olmuş! Yahu biz yeraltı geçitinin doğu kapısı yerine batı kapısından çıkmış olmayalım? Rica minnet bulduğum bir telefonun numarasını çevirdim.

— Lostra salonunu buldun mu? diye sordu.

— Dur birader, dedim, yolun başında sayılırız henüz.

— Neredesin şimdi?
— Kiraathanenin önündeyim.
— Tamam. Geç şimdi orayı...

Bakışlarım saatte. Mesainin bitmesine onbeş dakika var, y.k. Bu süre içinde ona sora danışa evini buldum ne âlâ... Bulamadım mı, telefonda talimat alma imkânı da kalmıyacağına göre icraya verilme korkusuyla, parasız pilsuz yol ortasında kaldım demekti! Titreyen sesimle:

— Geçemem! diye inledim.
— Neden?

— Burayı geçtim mi, sizin evi temelli bulamam da ondan!

— Neden bulamıyacaksın birader? Modern bilâdo salonunun önünde değil misin sen şimdi?

— Değilim kardeşim, değilim. Biz yolu kaybettik galiba...

— Peki, neredesin?
— Jet kiraathanesinin önündeyim.

— Allah Allah... Biraz yürü bakalım, Gökkuşuğu lostra salonunu bulursan mesele kalmaz. Kiraathane ismini değiştirmişti belki.

Telefonu kapatıp fırladım sokağa. Beş adım, on adım... Aaa... Çıldır.

Radıo kimde ise Süleyman odur!

mak işten değil! Lostra salonu tamam ama, ismi jet! Gerisin geriye döndüm telefona.

— Bekleyn çağırılım, dedi telefona çıkan. Ellerini yıkamaya gitti. Mesai bitmiş de, çıkmaya hazırlanıyormuş.

Neyse, çok geçmeden geldi:
— Buldun mu lostra salonunu? Ağlarcasına cevap verdim:

— Buldum ama...
— Eee?...
— Kardeşim ya sen beni yarlış yere gönderiyorsun, ya da esnafın sırtı ile jetleştiğini bilmiyorsun.

— O da mı jet olmuş?
— Valla hiç geçtiğim yoktu ki bularlardan. Bir jet yazıyor ama ya eskiden kalma, ya sonradan olma!

— Anlaşılan topyekûn jetleşiyoruz, dedi. O halde çekimmeden yürü, doğru yoldasın. Jet lostra salonunun tam karşısında altı katlı bir jet apartmanı göreceksin.

— Aman hatırım için biraz ayrıma telefonun başından, diye kaldırdım tabanları.

İşin garibi, apartman yerinde de, «Bilmem ne palas» yazıyor tizerinde. Sarıldım yeniden telefona.

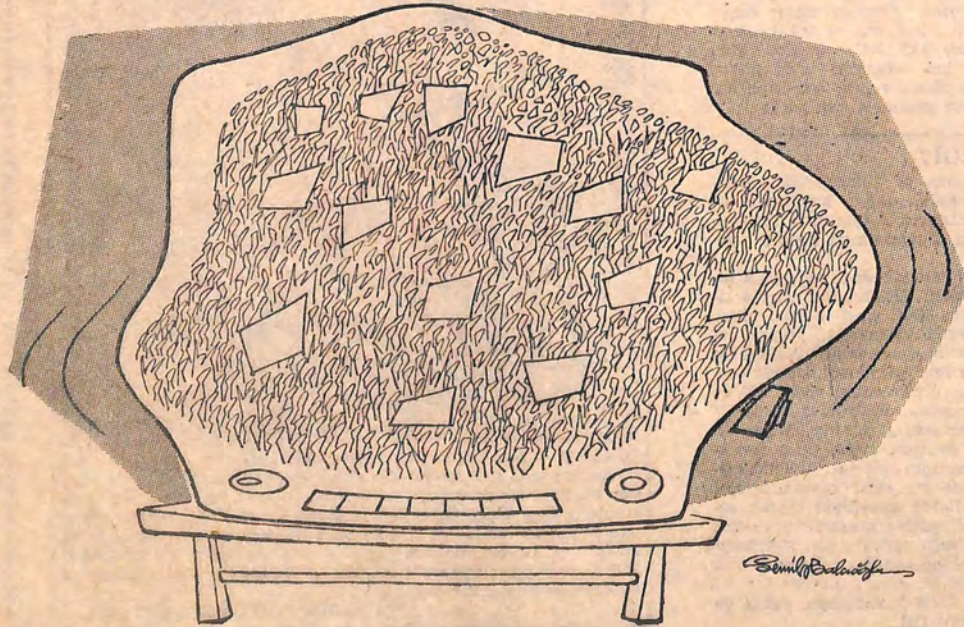
— Buldun mu? dedi.
— Apartmanı bulduk ama, ismi uymuyor, dedim.

— Uyar uyar, dedi. Madem topyekûn jetleşmeye başladık yarım saatte kalmaz değiştirirler ismini. Sen bir kaç dakika dolaş oralarda...

Gezin dolaş ayakların koptul! Utana sıkıla aldım telefonu elim.

— Tamam mı? diye sordu.

— İçişleri Bakanlığı olayları televizyonda izleyecek. —

Yazısız

— Yok birader, dedim. Ne içinde bulunduğum durumdan, ne de memleketin jetleşmekte olduğundan haberi yok apartman sahibinin.

— Pekli, sen dön evine istersen, dedi.

Umutsuzlukla inledim:

— Pekli bizim senet?...

— Yarın sabah biriyle gönderirim sana parayı.

Teşekkür edip ayrıldım. Bizim semte geldim ki ne göreyim? Bak- kal jet olmuş, kasap jet olmuş, ber- ber jet olmuş. Sokağa girdim, so- kak jet olmuş!

— Yahu sabah çıkarken «Çamurlu Sokak» değil miydi bunun adı?

Sokağın başındaki jet tütücü:

— Belediye öğleye doğru değiştir- di, dedi.

Eve girdim, jet mağazasının bir protesto mektubunu tutuşturular elime. Baktım, bizim halı senetle- rinden birinin icraya verildiğinden bahsediyorlar.

— Borçlu olduğumuz yer «Ucuzluk Pazarı» değil miydi?

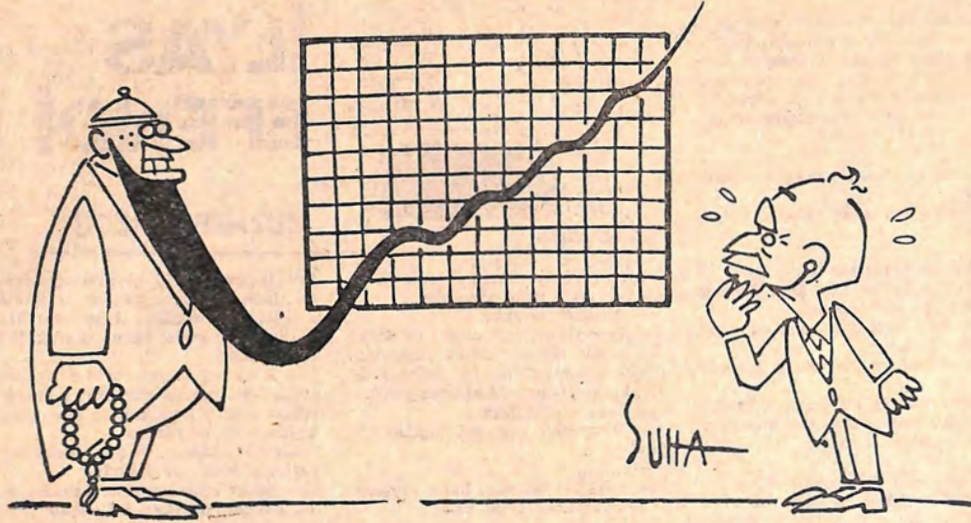
— Jet koymuşlar adını, dedi eşim.

Kadıncağz korka korka sordu:

— Ne yapacaksın?

— Yarından tezi yok mahkemeye başvurup, soyadımızı «Jet Borçlu» yapacağım, dedim.

Vedat SAYGEL

GRAFİK!

Kadın sever mi?

Birbirinden habersiz Hasan ile Hüseyin, Aynı kıızı seviyor, görseñiz hem ne derin. Hiç kıymet vermiyorlar yüzünde bir şeye İkisi de tutulmuş «Mecnun» gibi Ayşe'ye... Gözlerinde büyüyor çiçekli bir dal gibi Aşkları hayâl gibi, Ayşecik masal gibi. Saflığını Jülyet'ten almış bu kız diyorlar, Aşk için arza inmiş sanki bu kız diyorlar... Emdikleri havada, içtikleri her suda Hayâlde, hakikatta, içte, güçte, uykuda Bir ikinci kalb gibi Ayşe var sanıyorlar Sevgi için iffetin timsali tanıyorlar...

Ayşe pişkin bir kızdı, idare ediyordu, Hasan'a, Hüseyin'e «Sevgilimsin...» diyordu... Kaç yıl evvel randevu diploması almıştı, Annesini atlatıp otellerde kalmıştı. Hasan ile Hüseyin henüz saftı ve toydu Ayşe, Ayşe olalı nice tüccarı soydu... Fakat çok zekiymiş o, rol yapan aktör gibi Aşkımdan bahsedirdi, sağır gibi, kör gibi. Bazı saf bir kız olur bakarak gözlerine «Sen ilk aşkımsın...» derdi Hasan ve Hüseyin'e. Bazen bir damla yaşı sildirirdi onlara «Boşver...» deyip geçirdi, o günü soranlara...

Nasıl oldu bilinmez, hani aksilik bu ya, Ayşe her ikisini çağırdı randevuya. «Aynı gün.. Aynı saat.. Aynı yerde...» demişti, Bu haber bayram gibi aşıklara erişti.

Hasan telefon etti gitmedi hiç işine, Hüseyin'in böyle gün mağazada işi ne?... Pırıl pırıl giyindi aşıkların her biri, Aynı anda girdiler gazinodan içeri. İkisi de oturdu, aynı renkli masaya, İkisi de düştüler pek garip bir tasaya. Az sonra anladılar işin ne olduğunu, Tapıkları o kalbin boşalıp dolduğunu. Hüseyin'i yahut da Hasan'ı sevmeliydi, İki aşık olmazdı, bu kız mutlak deliydi... Bir gizli oyun için iki aşık anlaştı Boş masaya iç çekip aşıklar uzaklaştı...

Tatbik edecekleri pek tuhaf oyundu bu Ayşe'ye vermişlerdi aynı günde randevu. Havaya silâh atıp yalancılıktan üç kere Ayşe gelirken hemen yatacaklardı yere. Önce kime koşarsa sevdikleri o civan Ötekisi mağlûptu artık bu aşk oynundan. Yıllarca tutmak için Ayşe'ciğin yasını Durmayıp gidecekti, giyerek şapkasını. Galiba geliyordu, şakrak bir ses duyular, Tabancayı patlayıp anlaşılmaya uydular... İstifini bozmadan Ayşe girdi içeri, «İntihar etmişler...» dedi, «İki aşık serseri...» Sonra gülererek koştu açık duran balkona «Salaklar ölmüş...» dedi, müjde verdi Osman'a...

Atâ GÖRGÜL

TATLI SERT AİLESİ

çizen: ZEKİ

— O mektubu yazarken sarhoş muydun?

«Acaba, evet sarhoştum dese suçlu hafifler miydi? Sarhoşlukla ne yaptığımı bilmiyordum. Yazmış ve koymuşum... Ama koyarken ayıktım...»

— Sarhoş muydun İlyas efendi? İlyas efendinin dudaklarından mırıltı halinde döküldü:

— Değildim...

— Ama insan niçin canına kıymak istesin?

— Söylesene, niçin canına kıymak istesin?

— Cevap vermiyorsun. Oysa ki yaşamak o kadar hoş ki... Değmez hiçbir şeyle değişmeye...

— Hayat benim için güzel değil Remziye hanım...

— Dili gözölmeye başlamıştı İlyas efendinin...

— Sırf sizinle bu konuyu konuşmak için mahsustan geri döndüm. Yalnız konuşalım diye...

— Hoş değil mi yaşamak?

— Ben yaşamak istemiyorum...

— Yalnızsınız da ondan. Üstelik

içine kapanık bir insansınız. Oysa ki eğlenebilirsiniz, hayatın tadını çıkarabilirsiniz... Sizin aradığınız ben değilim. Tesadüf çıkardı beni sizin karşınıza. Buraya bir Remziye gelmeseydi de, bir Bedriye gelseydi, bir Aysel gelseydi, ona da aynı şeyi duyuracaktınız. Doğru söylemiyor muyum?

— Cevap vermiyorsunuz? Öyleyse sizin aradığınız insan ben değilim.

Boğulmaya başlamıştı İlyas efendi. Boğazının etrafını birileri sıkıyor gibiydi...

Zorla: — Benim aradığım insan sizsiniz, diyebildi.

Remziye hanım, İlyas efendinin masasına dek yaklaşmıştı. Hatta İlyas efendinin burnunun dibine dek sokulmuştu...

— Bana bakın İlyas efendi! Ben değilim sizin aradığınızı...

Ağlıyordu İlyas efendi... Gözlerinden tane tane yaşlar dökülüyordu... Ama şikâyet etmeden ağlıyordu...

— Ağlıyorsunuz!...

— Ama niye?

— Remziye hanım, İlyas efendinin elini tuttu. İlyas efendi:

— Kaç gecelerdir hep sizi düşünün-

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

yorum Remziye hanım, dedi. Gözüm bir türlü uyku girmiyor...

— Anlatın, açılırsınız!...

— Her yerde, her şeyde siz varsınız. Sızsız bir şey düşünemiyorum. Keşke gelmeseydiniz bu daireye. Evet, keşke gelmeseydiniz. Siz gelmezden önce mutluydum...

— Dünyanızı ben mi zindan ettim?

— Söyleyin bakalım bana yaşamayı sevdiğiniz şey nedir?

— Sizinle...

— Ben olmayınca, demek ki yaşamıyacaksınız?

İlyas efendiye büyük bir cesaret geldi. Zaten aşkılar cesur olur demişler. Bu cesaretle İlyas efendi sımsıkı yapıştı koluna Remziye hanımın:

— Çok acı çekiyorum çok, dedi...

Remziye hanım, onun terden sırsıklam olmuş saçlarını okşadık-tan sonra:

— Kimseye acı çektiğini sevmem diye fısıldadı... İnsanlar dünyaya acı çekmek için gelmişlerdir ama bazı öyle olaylar olur ki, insanlar istemiye istemiye bu acının içine itilirler... İşte, bunlardan biri de sensin. Ama bunda benim ne günahım var?... İlyas efendi, mutlu musun şimdi?

— Çok... Tapıyorum sana!...

— Çok iyi kalblisin, çok da temizsin... Ama niçin Tanrı böyle iyi böyle temiz kalbli insanları seçer acı çektiğin için...

— Artık çekmiyorum...

— Bundan sonra da çekmeyeceksin. Söz ver bana!...

İlyas efendi Remziye hanımın tatlı kahverengi gözlerinin içine bakarak:

— Söz veriyorum, dedi.

— Sevindim buna... Belki biraz

ben hoppayım, biraz şımarığım ama, inan ki benim kalbim de seninkisi kadar temizdir... Ben insanları, bütün zaafılarıyla insan olarak kabul ederim...

— Remziye hanım, n'olur, yalvarırım bırakmayın ellerimi!... Bıraktığınız zaman kendimi bu dünyadan kopmuş hissediyordum...

Remziye hanım, İlyas efendinin başını göğüslerine dayadı:

— Senin mutlu olmak hakkın. Ama hakkını ararken iyi seçim yapmamışsın. İşte, seni dünyadan koparan tek şey bu. Doğru mu?

İlyas efendi söylenenleri duymuyordu bile. Başını Remziye hanımın bir kuğu göğsü kadar yumuşak ve güzel göğsüne dayamış, bu göğüste kaç gecelerin acısını çıkarmaya çalışıyordu...

— Tanrım, Tanrım, sana binlerce şükür olsun, diyordu...

Remziye hanım da bir annenin şefkatiyle onu bağrına bastıkça bastı... Sonra yavaş yavaş o gözyaşlarıyla ıslanmış başı kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarının üzerine koydu...

— Haydi Allahasmarladık İlyas efendi!

İlyas efendi, onun elini bırakmak istemiyordu... Remziye hanım, onun bir daha bir daha öpmesine hiç ses çekmedi. Hatta karşılık bile gösterdi...

— Ama şimdi hademe falan girer...

— Çok çok teşekkür ederim Remziye hanım...

— Çektiğin acıların mükafatı...

— Artık yaşayacağım...

— Söz değil mi?

— Söz...

— Artık intihardan falan söz etmek yok!...

— Yok!...

— Bana kızmayacaksın da artık...

— Şana mı, nasıl kızarım sana?

— Acı da çekmiyeceksin?...

— Bitti artık acılarım...

Tam kapıya varmıştı ki, bir daha döndü geldi Remziye hanım. Tekrar kucaklaştılar...

— Hoşca kal İlyas efendi, dedi. Ben bugün öğleden sonra gelmiyeceğim. Babamla bir yere gideceğiz. Zaten babam izin almak için gelmişti bana...

— Ya yarın?...

— Yarın mı? Bana bak, mutlu olacaksın bundan sonra... Gününü gün et!... Sonra bana da kızma...

İlyas efendi o sarhoşlukla ne yapacağını şaşırmıştı. Üzerinde bir koku vardı. Bu şimdiye dek hiç koklanmadığı bir kokuydu... Bu koku Remziye hanımın kokusuydu... Tatlı, insanın içini gıcıklayan bir koku...

Acaba şu anda İlyas efendinden mutlu insan var mıydı dünyada? Asla, olamazdı. Dünyanın en mutlu insanı İlyas efendiydi artık. Ve bundan sonra da hep mutlu olacaktı...

«Ne haber Yakup bey, o kız seni almaz, seni beğenmez diyordun... Nasılmış? Ben sana, bu kız bana karşı özel bir ilgisi var diyordum da inanmıyordun... O da beni seviyor... Öptüm ben onu, evet öptüm, dudaklarından öptüm. İnanmıyor musun, bak üzerindeki kokuya bak, kokla bu kokuyu! Bu koku Remziye hanımın kokusu. Sarıldık birbirimize. O da beni öptü. Sıkı sıkı sarılarak öptü. Sonra, göğsünün üstünde tuttu beni... Söylemem göğsünün nasıl olduğunu, sen de düşünemezsin çünkü hayalin o mukaddes göğsü düşünecek kadar zengin değil...

Biz evleneceğiz, biz beraber çalışacağız... Beraber evimize gideceğiz... Eve gider gitmez onu yatağa yatıracağız:

— Sen yat karıcığım, ben şimdi yemeyi hazırlarım, diyeceğim...

Yemeyi yatağına götürceğim. Kendi ellerimle yedireceğim, kendi ellerimle ağzını sileceğim... O körpe, o küçükük ağzını... Biliyorum siz niye ufak memurlarsınız. Çünkü sizin karılarınız da ufak... Ben büyük kadın olacağım. Büyük kadının büyük kocası olacağım. Nüfus müdürü olacağım... Onun babası forslu, beni müdür yapacak... Cehennem bir ucuna giderim işte o zaman. Remziye yanımda olduktan sonra... Onun gözü sizin gibi yukarlarda değil... Evet, iftira attın sen o kıza. O razı, benim aldığım paraya razı, benim oturtacağım minicik eve razı, bir sandalyeye, bir kırık masaya razı. Çünkü beni seviyor...

— Seviyor seviyor seviyor!... Valahi de seviyor, billahi de seviyor!...

Sevincinden oynamaya başladı İlyas efendi. Hem öyle böyle oynamak değil, şakır şakır göbek atmaya başladı... Belki de müdür onu böyle odada tek başına oynar vaziyette yakalamasaydı, arkadaşları gelinceye dek oynayacaktı...

O yüzü gülmez, o ciddi İlyas efendinin masanın üzerine çıkarak göbek atmasını yadırgayan müdür bey az daha küçük dilini yutacaktı:

— Hayrola İlyas efendi!... dedi.

İlyas efendi, kıpkırmızı kesildi.

Şimdi:

— Canım sıkılmıştı da biraz oynadım müdür bey dese, kimbilir ne tuhaf kaçardı. Onun için:

— Bir arkadaş, tavsiye etti de, dedi. Oynamak baş ağrısına çok iyi geliyor...

Müdür şaşkın:

— Hiç duymamıştım böyle bir tedavi çeşitini, dedi... Nasıl geçti mi bari başınızın ağrısı?...

İlyas efendi hâlâ kıpkırmızıydı:

— Bir parçacık, dedi...

— Pekiyi, ben gideyim de biraz daha oynayın. O zaman belki büsbütün geçer...

Müdür, tam kapıya yaklaştığında:

— Ha, dedi, hademeyi arıyordum, aşağıya inmiş galiba, belki öğleden sonra ben unuturum, yarın postasını bugünden versin diyecektim...

(Devamı var)

Şansınız
Başarılarınız
ve İstikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankası'nda
açtıracığınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

DÜRÜST Dedektif

ÇEVİREN:

Süheylâ
AYKUT

JULES dürüst bir erkek, namuslu bir özel dedektifti. Bir öğleden sonra büroya gelen Corc Kalmin kısa bir başlangıçtan sonra:

— Karımın beni aldatığını zannediyorum mösyö, diye ziyaretinin sebebini açıkladı.

— Öyle mi? diye terbiyeli bir şekilde cevap veren Jules, aslında ayağına gelen bu müşteriden isteyeceği ücreti düşünüyordu.

— Bu, rastgele bir zandan ibaret değil, diye müşteri devam etti. Bazı kuşku dolu davranışları dikkatimi çekti. Meselâ dün her zamanki gibi saat yedide eve döneceğime, ansızın beşbuçukta eve geldim ve kimseyi bulamadım. Karım Odil benden bir saat sonra geldi, sorduğum zaman da sinemaya gittiğini söyledi.

— Hangi filmin oynadığını sordunuz mu?

— Sordum ama ne söylediğini anlayamadım. Homurdanma mı desem, mırıldanma mı, ağzında bir şeyler yuvarladı o kadar! Bazı günler eve telefon ediyorum, açılmıyor. Eve gelip bugün ne yaptığını sordum zaman diktiğini, sokağa hiç çıkmadığını söylüyor. Daha başka şeyler de var. Erkek erkeğe sıkılmadan bunları konuşabiliriz. Bir kaç haftadan beri... Geceleri... Anlıyorsunuz tabii... Bana karşı soğuk davranıyor.

— Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum.

Sonra Corc Kalmin'in çirkin yüzünü incelerken devam etti:

— Onu izleyip, gerçeği meydana çıkaracağım mösyö!

Kalmin'lerin evlerinin karşı kaldırımında bir taflan yığınının arkasına gizlenen Jules, gözlerini kırpmadan kapıya bakıyordu. Çay saati gelmiş olmalıydı. Madam Kalmin çıktı. Uzun boylu, sarışın, çok güzel bir kadındı. Ahenkle yürüüyordu. Jules bu ahenkli adımlara uyarak, izlemeye başladı. Yol üstündeki eczaneye giren kadın, bir kaç paket pamukla dışarı çıktı. Valence caddesi 39 numaralı evin önünde durdu. Kapıyı açan beyaz saçlı yaşlı kadına:

— Günaydın Tata teyze, dedi.

Jules'in duyabildiği bütün konuşma bu kadardı. Bir saat sonra genç kadın evine döndü. Ertesi gün yine aynı mâsum gezinti...

Odile'in şüphesi çekecek bir hareketi yoktu. Günler geçiyor, durumda bir değişiklik olmuyordu. Bir haram aşktan değil, gölgesinden bile söz edilemezdi. Jules raporunu verdikçe Corc:

— Daha dikkatli izleyin, diye dayatıyordu. Dışarda bir şey yapmasa bile istedikten sonra beni evin içinde de aldatabilir!

Kıskaç kocanın direnmesi üzerine boynunu büküp sordu dedektif Jules:

— Peki, ne yapayım?

— Eve girin. Bir ipucu bulun!

Jules'in namuslu ve dürüst bir dedektif olduğunu başlangıçta söylemiştik. Müşterisinden çektiği avansla Kalmin'lerin bitişindeki evi kiralamış. Anahtar deliğinden, balkon parmaklığından Odile'i istediği gibi gözletleyebiliyordu artık.

Bir güneşli günün öğleden sonrası kısa bir robdüşambıyla balkona çıkan Odile, sere serpe sezlona uzandı. Sabahlığının önünü açmış, güzel vücudunu güneş ışınlarına terketmişti. Balkon kenarına tünemiş olan Jules bu güzel vücuda heyecanla bakarken, dengesini kaybedip büyük bir gürültüyle Odile'in ayaklarının dibine yuvarlandı. Sonra alelacele toparlanıp:

— Afedersiniz, diye kekeledi. Ayağım kaymış olmalı...

Odile açık sabahlığına aldırış bile etmeden sordu:

— Kimsiniz?

Jules yalan söyleyecek insanlardan değildi. Dürüstlüğün tek kuralı her şey olduğu gibi anlatmaktı. Gerçi bu tutum dedektifliğin gerektirdiği gizliliğe aykırıydı ama, yalan söylemek de namusluluğa aykırıydı. O lup bitenleri bir bir anlattı genç kadına. Kocasını tarafından tutulmuş ücretli bir dedektif olduğunu, ihanet edip etmediğini anlamak için kendisini izlemekle görevli bulunduğunu söyledi. Sesi öylesine samimiydi ki... Odile kızmak şöyle dursun bu özel dedektiften hoşlanmıştı bile. İçini çekerek:

— Öyleyse size gerçeği söyleyeyim mösyö, dedi. Kocamı hiç aldatmadım. Ama onun ne çirkin bir yaratık olduğunu gördünüz, ne iğrenç kuşuklar içinde bocaladığını duydunuz.

Özel dedektif bir şey dinleyecek halde değildi. Başkasının balkonunda bulunmanın utancıyla ikide bir:

— Öbür dilerim madam, Allahaismarladık, deyip duruyordu.

Odile cesaret veren bir sesle sordu:

— Gitmeden önce bir şey içmez misiniz?

— Memnunuyetle.

İçkiler geldi, güneşli balkonda eller, kollar birbirine değdi, niyetini öğrendikten sonra kocasından hıncını nasıl alacağını bilmeyen Odile:

— Fakat erkeğimin kırılmasını yine de istemem, dedi. İçten bir bağlılığım vardır ona. Madem kendisini başkalarıyla aldatığını sanmış, hayâl kırılığın uğratmaktansa ihanet tercih ederim.

Dizler birbirine dokundu, dudaklar dudakları buldu, sonra çılgin bir ihtiras vücutları sardı.

— Nasıl, bazı şeyler öğrendiniz mi? diye sordu Corc.

Jules vicdanlı ve dürüst bir adamdı.

— Haklısınız, dedi, karınız sizi aldatıyor.

— Öyleyse biraz da aşığını izleyin. Yeni göreviniz şu: Alın evin anahtarını, aşığını bir an olsun gözden çıkarmayın! Bakalım daha neler yapacak namussuz!

— Söz, diye cevap verdi özel dedektif. Onu bir gölge gibi izleyeceğim, karınıza yaptıklarını haftada bir size bildireceğim! Yalnız geceleri de sizin evinizde kalmama müsaa-de eder misiniz?

Guy Panam'dan çeviren:

Süheylâ AYKUT

AKBABA

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatop

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatop

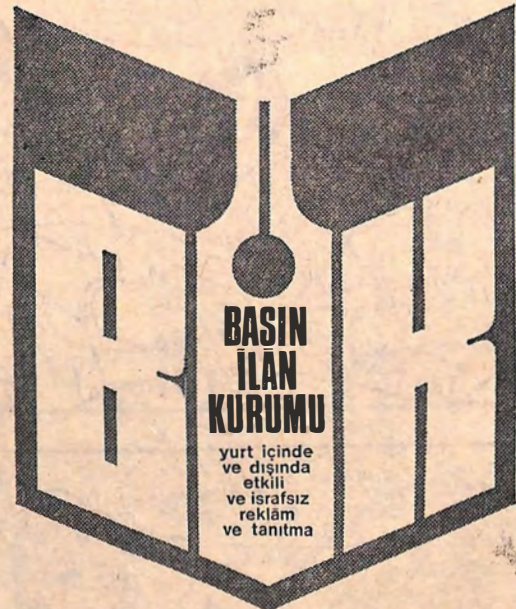
Fiatı : 100 kuruştur.

tasarruflarınızı en iyi
değerlendirebileceğiniz
banka

**TÜRKİYE
EMLAK KREDİ BANKASI**

(Basın : 60193 - A - 20331 — 81)

**BASIN
İLAN
KURUMU**

yurt içinde
ve dışında
etkili
ve israfsız
reklam
ve tanıtma

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

* Çağaloğlu, Türkocağı Cad. no.1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 2766 01, İstanbul

(Basın : 60600 — 80)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Rekortmen

Çoktandır göremediği arkadaşının oğluy-
la karşılaşınca sordu:
— Nasılsın?
— İyiyim, dedi çocuk.
— Annenle baban da iyi mi?
— Evet müsyö.
— Ya kardeşin olacak o küçük yaramaz?...
— O hastanede.
— Nesi var?
— Hiç... Oynarken, pencereden kim daha
çok aşağı sarkacak diye bahse tutuştuk, o ka-
zandı!

İtiraf

Kadın, kocasına:
— Bana karşı olan davranışların çok de-
ğişt, dedi.
Adam dalgın, sordu:
— Ne gibi?...
— Eskiden başbaşa kaldık mı incitmekten
korkarcasına ellerimi ellerinin arasına alır, sa-
atlerce bırakmazdın.
Çoktandır fırsat kollayan adam baklayı
ağzından çıkardı:
— Evet ama, o zamanlar piyano çalmak-
ta inat ederdin de...

— Eyyaah!.. Dostum geldi!

Neden gelmiş?

Çıktığı gezi sırasında İskoçya'ya da uğra-
yan turist, boğulmak üzere olan bir çocuğu
kurtarmıştı.

Kaldığı otelde yatmaya hazırlanırken oda
kapısı vuruldu, açmasıyla kurtardığı çocuğun
babasını karşısında buldu. Adamın, kendisine
teşekkür etmek, belki de bir hediye vermek
için taa buralara kadar geldiğini düşünen tu-
rist:

— Niye zahmet ettiniz, dedi. Nihayet bu
bir insanı görevdi.

Kurtulan çocuğun babası:

— Biliyorum müsyö, dedi. Çok durmaya-
cağım zaten. Buraya çene çalmaya değil, oğlu-
mun şapkasını alıp almadığınızı sormaya gel-
dim!

Neden?

Öğretmene sordular:

— Bu mesleği seçişinizin sebebi nedir a-
caba?

Hiç düşünmeden cevap verdi öğretmen:

— Yıllık ücretli izininin üç ay olması!

İnsanına göre...

Sekreter, genç kadına:
— Tabii madam, dedi, direk-
tör sizi hemen kabul edecektir.
Güzel bir kadın ziyaretçi için her
zaman bürosundadır o.
Genç kadın:
— İyi öyleyse, dedi. Ona, karı-
sının geldiğini haber veriniz!

Alıştırma

Biri dünyaya küsmüş, diğeri atılgan ve azımlı iki arkadaş
karşılaştılar.

— Çoktandır götünmüyorsun, dedi doğduğuna pişman görü-
nümlü olan. Geziye mi çıktın?

— Yoo, dedi diğeri, bir köpek aldım. Aylardır onunla uğraşı-
yorum. Dışarı çıkmak istediği zaman ne yapması gerektiğini öğ-
rettim. Suyu nasıl isteyeceğini öğrettim. Şimdi açtığı zaman
üç kere kesik, bir kere uzun havlaması gerektiğini öğretmeye
çalışıyorum.

— Bir hayvanın insan gibi derdini anlatabilmesi güzel şey...
Ama sen bunu nasıl başarıyorsun?

— Çok kolay... Köpeğin yapmasını istediğim hareketleri, ön-
ce ben yapıyorum. Can sıkıntısını belirtmek için yüzlerce defa
dört ayak olup, havlayarak kapıyı tıklattım, şimdi aynı şeyleri
o yapıyor. Su istediğini belirtmek için uluyarak burnumu yere
sürtüyordum, onu da öğrendi. Şimdi açtığı zaman ne yapma-
sı gerektiğini öğretmek için yemek saatlerinde üç kere kesik, bir
kere uzun havlıyorum.

— Öğrendi mi?

— Yok birader, öğreneceğine tiryaki oldu kerata... Ben karşı-
sına geçip havlamadım mı, bir lokma yemiyor namussuz!

Onun için...

Karısına:

— Bu eski mantıyla konsere
gidemezsin şekerim, dedi.

Sevinçle:

— Sen erkeklerin en hassası-
sın, diye kocasının boynuna sa-
rıldı kadın. Yeni bir kürk manto
mu aldın?

— Hayır, dedi adam. Eski
mantıyla gitmiyeceğini düşün-
rek, sadece kendim için bir bilet
aldım!

— Denizde avlanmak için ma-
demki ağ lazım mış!..

Plâjda

— Afedersiniz madam, dedi a-
dam. Ceketimi kuma oğlunuz
mu gömdü?

— Hayır, yeğenim gömdü, di-
ye cevap verdi kadın. Oğlum kar-
şıda, ayakbıllarınıza kum dol-
durmakla meşguldür!

Karşılık

Nişanlı iki genç, kuracakları
yuva hakkında görüşlerini açıkla-
yorlardı. Bir ara delikanlı genç
kıza sordu:

— Konserveden başka yemek
yapmasını biliyor musun?

— Ya sen?... dedi genç kız. Bu-
laşık yıkamasını biliyor musun?

Yazısız

Pazarlık

Otel sahibi, kat bakımcısını ça-
ğırarak sordu:

— Aylığın ne kadardı senin?
— Bin frank müsyö...
— Güzel. Yarından itibaren beş
yüz frank alacaksın.

— Çok teşekkür ederim müsyö.
— Yalnız bir şartla...

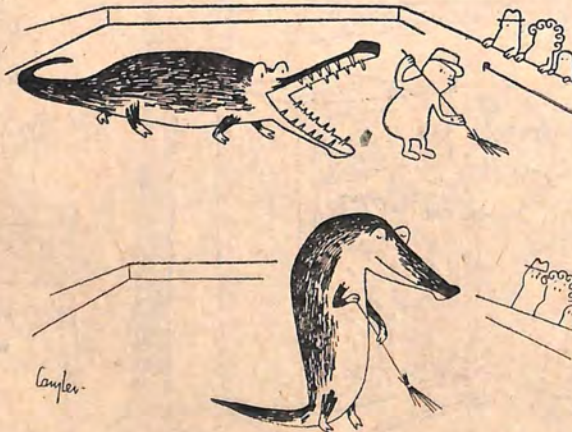
— Nedir şartınız?
— Bundan sonra benden bir
şey çalmayacaksınız.

Birtakım hesaplar yapan adam:
— Kurtarmaz müsyö, dedi. İ-
ki ayda batarım ben!

Yedek

Küçük Toto'nun annesi ikiz ço-
cuk dünyaya getirmişti. Kardeş-
lerine dikkatle bakan Toto, biri-
ni işaret ederek:

— Şunu kendim için saklama-
lı, dedi.

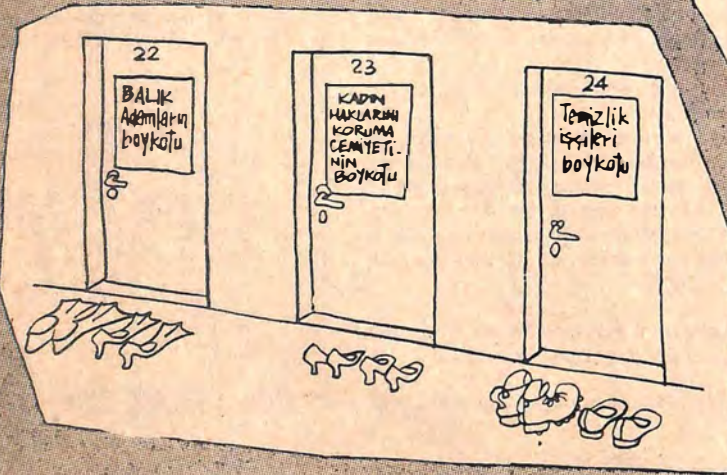
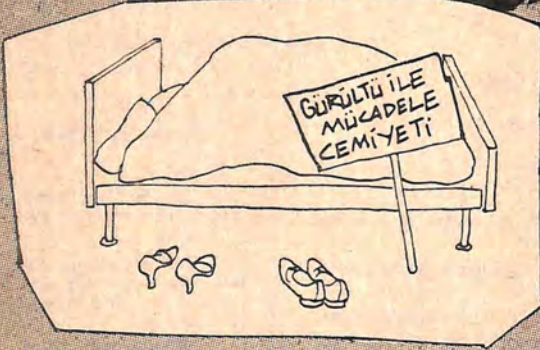
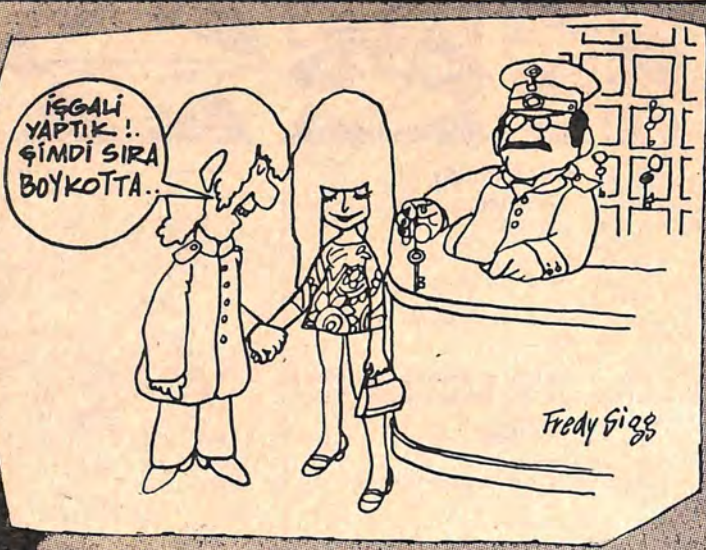

Yazısız

Dünya Karikatürleri

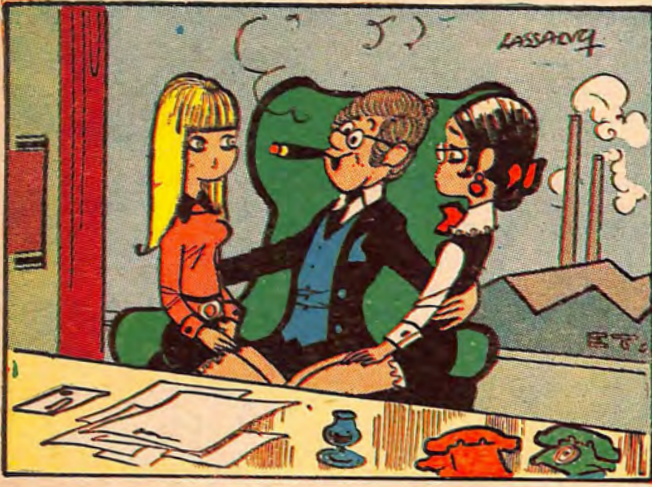
Yatakta gösteri, işgal boykot

T.C.ZİRAAT BANKASI

*HER YERDE HER ZAMAN
hizmetinizde bulunmaktan kıvanç duyar*

— BUGÜN BABAM HASTA ,ONUN YERİNİ BEN ALIYORUM !..

— EVET ÇOK HOŞ AMA , SADECE BUNU MU YAPMASINI BİLİRSİNİZ ?..

— YASAK YERDE ,HEM DE ÇIPLAK OLARAK SUYA GİRMEK HA !..
— EMREDİN KOMSERİM, HEMEN İFADELERİNİ ALAYIM !..

Akhaha

— KİTAP OKUYACAĞINA YANIMA GELSENE ...
— DUR BİRAZ, CİNSEL BİLGİMİ ARTTIRAYIM DA !..

— ÇIPLAKLAR KAMPI İKİ KİLOMETRE İLERDE..
BURASI STRİPTİZ ARTİSTLERİNİN KAMPI !..